Dumitru Dumitrescu

Sonetele firii

editura
EMMA
2017

DUMITRU DUMITRESCU

Sonetele firii

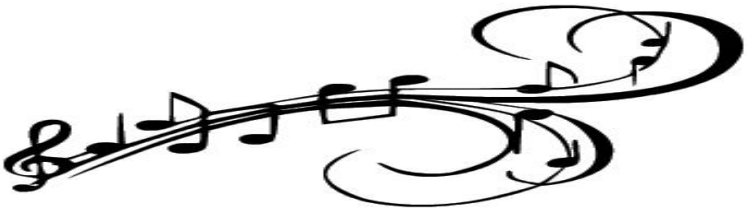

2015-2016

editura
EMMA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUMITRESCU, DUMITRU
Sonetele firii / Dumitru Dumitrescu. - Floreşti : Editura Emma, 2017
ISBN 978-606-777-047-6

821.135.1

Copyright © Dumitru Dumitrescu

Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului sau menționarea sursei.

Selecţia şi corectura textelor aparţin autorului.

e-mail: office@florema.ro;
Tel.: 0364 266 562
http://www.edituraemma.ro

Moto:

„Dacă există ceva între noi care ne unește sau, ne dezbină, răspunzătoare se fac corzile armonice ale sufletului.”

PRINTRE LACRIMI

Filigrane de argint lacrimi strâng şi ţin legate
Să nu picure-n surâsuri… ori, să cadă-aşa oriunde
Fiindcă-nstrăinat de lume prin oceanele secate
Gândul bun ca o-adiere vălurind în line unde

Din preochiul supărării se va-nspăimântat de duhuri
Şi-o să zboare către steaua în corola ei de gheaţă,
Resemnat să se întoarcă cu o ploaie prin văzduhuri
Înapoi în spaţiul minţii… loc de joacă şi răsfaţă;

Lacrimile de sidefuri în argint filigranate
Dor de zi unduind buza nesătulă-a unui râs,
Hohotind sminteala firii-n amalgam de necuvinte

De pe ridurile frunţii, vor lua gust sărat sub pleoape
Ca să picure-n mărgele alunecător-legate
Din tresaltul unei inimi..., pe obraji mişcaţi
de plâns.

CARUSELUL

Tresar la gândul morţii şi mi-e frică
de fulgerele groazei ce-o respir,
Simt plumbii apăsării cum instigă
Dorinţele-mi să merg la ringhişpil;
Am fost şi ieri, voi fi poate şi mâine-n
acelaşi loc cu braţele să-nvârt
Căluţi din lemn legaţi în cordeline
de carusel, cu pintenii-n pământ.

Mă învârtesc pe razele privirii,
caut un drum spre ceruri, un urcuş,
Înaripate simţurile firii,-s
căluţi din lemn cu ochii mari de pluş;
Axul-spârnel al roţii centrifuge
mi-a aruncat harpoanele spre lună,
Corola ei de bucle s-o apuce
şi soarelui, căpăstru să îi pună

Spre-a-l ţintui pe boltă ca un sfeşnic,
reper de ax sau, centru etalon,
Astrul de foc să lumineze veşnic
încarcerat în spaţiul meu cazon;
C-un dor nebun prin vasta preerie
trec herghelii la trap şi în galop,
Aleargă-n cerc, nu au de und'- să ştie
că-n centru-s eu, şi-n jurul meu se-ntorc!

Am fost şi ieri, voi fi poate şi mâine-n
acelaşi loc cu braţele să-nvârt
Căluţi din lemn legaţi în cordeline
de carusel, cu pintenii-n pământ.

AJUNUL

Simt miros de pâine coaptă, clinchete de zurgălăi,
Bat la porţi colindătorii cu jordele de alun:
- Colindeţii, colindeţii, dă-ne, babo, colăcei
- Pui, pui, pui, veniţi la maica, că e noaptea de ajun!

Eu v-am pregătit de-aseară: nuci, stafide şi gutui,
- Mergi Vasile-n beci şi umple cana cu vin de pe tindă,
Este frig şi-or bea şi dânşii…, veniţi, veniţi măi copii
Că-am lasat poarta deschisă s-o petrecem de colindă!

Glasuri se aud şi cântă: - Florile, florile-s dalbe
Cu grâu maica îi primeşte pentru-a holdei rodnicie,
Din cuptor a scos o tavă cu plăcinte moi şi calde

Să dea la colindătorii adunaţi, căci nu v-am spus
Care-i datina colindei: să-mpărţim cu bucurie
Daruri oaspeţilor noştri, întru slava lui Iisus!

CENTURIONUL

Născut din har, transfigurat în Tine
suspin al mamei mele din constrângeri
- Ce-ai vrea să-Ţi fiu? Cămaşa de suspine
a-nrourat pădurile cu plângeri …
Dă-mi un alt drum de und'- să pot alege
lumeşti poteci să caut cu genunchii,
Căci m-au purtat picioarele-mi betege
la crucea-ntâmpinării, să Te-njunghii!

N-am aşteptat ca inima să-aleagă
între noi doi scăpatul de osândă,
L-am adorat prosteşte pe Barabă
şi am deplâns alegerea-mi nătângă
Neintuind cuvântul din scriptură
ce-adeverit s-a transformat în cruce,
Şi crucea lui în pâine de prescură
din care rup tâlharii să mănânce;

C-ai acceptat umilu-mi trup flămând
să-ţi fie-altar, să te-odihneşti în mine,
Petrecător prin viaţă-aşa cum sunt
Te-am lepădat prin meandrele divine
Şi-apoi tot eu să fiu numit centurul
cel blestemat cu sângele pe lance,
Regret nespuns alegerea-mi, delirul,
ce m-a cuprins şi nu mă lasă-n pace!

Sutaş numit mi-am asumat păcatul
de-a Te-nţepa pe dealul Căpăţânii,
Ordin de Sus, să nu mai fie-un altul
reîntrupat, din colbul negru-al humii;
Că-s obligat oricum în a alege
lumeşti poteci de-nsângerat genunchii,

Mă trag târâș picioarele-mi betege
la crucea-ntâmpinării, să Te-njunghii!

N-am avut când să te slobod din cruce
nici să te ung pe răni cu mirodenii,
Știam oricum că va porni să-Ți urce
trupul la cer prin duh, cu milostenii!

NANDRU

Printr-o vale ca un abur şerpuind cristal de Nandru
Povârniş de cale-ngustă cât să treacă două care,
Sub un cer cu stele lucii pe braţe de policandru
Ne primeşte Nectarie, la schitul domniei sale;

Colindând în pragul iernii de vecernii cu pricesne
Întru naşterea luminii la un staul vechi cu vite,
Socotind ce-i cu solstiţiul, am crezut că e mai lesne
Prin închipuiri lumina s-o-mbrăcăm în haine sfinte

Chiar aici, unde irozii vor veni să-aprindă steaua
Mai apoi ca răsăritul să-l petrecem de-un colac
Lângă moaşte unde Maica ne va-mpunge cu andreaua

Pentru-arginţii de pe tava aşezată în cerdac,
La icoana-i făcătoare de minuni şi de iluzii
Stăm la rând să prindem coșul… cu felii de cozonac!

FLORI DE GER

Un ger cumplit iscat să mă pătrundă
Ca mai apoi la geam să prindă viaţă,
Inexplicabil curgerea profundă
Ți-a îmbrăcat fereastra-n flori de gheaţă!
Presimt că-i frig în spaţiile vaste
- Nu mă striga! Eu te aud, ştii bine
C-atâta timp ce inimile noastre
Sunt încă vii şi gerul le menţine
Într-un context nedesluşit de vreme
De-a mă-nstela pe frig la bobotează,
Mă fac să-ntreb: - Frustrările supreme
Ce ne despart, crezi tu că mai contează?
- Rămâi cum eşti, o, grație divină
Floare de ger la miezul nopții, fix
Ca din neant să mă dezbar de vină
Nedecriptată curgere din Styx
Întregu-mi trup să se transforme-n apă
De Sfântul Ioan, să pot ieşi din casă,
C-un busuioc, iubito, şi-o carafă,
Să mă azvârli prin iarna friguroasă
Ca de pe geamuri florile să-mi strângi,
Şi-ntr-un buchet să mă aşezi…
Pe masă.

PRICINI DE-NTORS

Creez constant şi recreez în minte
Ţinte de-atins real-conjuncturale,
Presimt cum vin la inimă să-mi intre
Pricini de-ntors, pornirilor mentale;

Atâtea lucruri stau neterminate
Că nici nu ştiu pe unde le e locul...
Să le rezolv aş vrea, măcar în parte
Şi să privesc la ele cu monoclul;

Reformulez soluţii de avarii,
Poate-ntre timp o voi păţi... - Ce dacă!
Ştiu momentan că-s lucruri avatarii

Nemoartea lor prin sine idolatră
Va traversa frustrările contrarii
Din mintea mea pervers,-reformulată.

ORÂNDUIALA

Ce necazuri, câte drumuri, câte piedici de-ncercare,
Câte zile rătăcite printre nopţi cu spaime-n vise,
Şubrezită sănătatea nu o pot trata… o, Doamne,
- Spune de-mi vei lua în seamă testamentele nescrise?
La cât mi-e de scurtă viaţa mâzgălită cu-o peniţă
Un contur pe care gândul să îl treacă des, aş vrea,
Către marea vanitate sufletul din biata-mi fiinţă
Va pleca arză-l-ar focul spre nemărginirea Ta,

Irosindu-şi toţi talanţii să cunosc nimicnicia
O sisifică-ncercare, nenoroc cu just temei,
Repetabil va să sfarme hrubei mele zidăria
Spre-a plăti simbrie vieţii, pentr-un zbor de-a lungul ei;
Ştiu că-apoi se va întoarce în acelaşi con de umbră
Loc etern unde să-şi lase eul viu pentru odihnă,
Ca un pricolici de apă însetat după-a sa undă
Pe tipare iluzorii îşi va pune-a sa, insignă;

Un însemn, o luminiţă, o minune repetată,
Un blestem ce din genune să-ncolţească-ntr-o splendoare,
La altarul plin cu lacrimi revărsându-Ţi duhul, Tată,
Vei face ca-ntreaga-mi viaţă să răsară-n noi tipare!
- Ce noroc sortit să-mi fie răsărirea-n solz de şiţă
Ca să stâmpere albastrul cerurilor de cerneală,
După cum Îţi va fi vrerea vei veni cu o peniţă
Să-mi trasezi lungimea vieţii şi destinul, cu migală;

E orânduit pe neamuri ca din nou nescrise file
Să devină testamente peste care să-ti verşi tracul,
Haz de pricini peste vremuri, după încercări febrile
Mă şi văd ieşit din dogme puţin mai frumos ca dracu'
Irosindu-mi toţi talanţii prin a faptelor tertipuri
Spre a-mi sătura din faşă avida zădărnicie,

Îmi închipuiesc că, poate, întocmind noi prototipuri
Vei alege-n sfârşit Insul, osârdit a fi să fie

Înţeleptul sui-generis, virtuos, plin cu blândeţe,
Mielul bun de sacrificiu, sânge cald pe guri de fiare,
Os domnesc la tronul firii, manechin prin frumuseţe
Adevâr, cuvânt, lumină..., zi de post în calendare;
Este dat ca primăvara după lungu-ngheţ din iarnă
Ipocriţi, netoţi, bicisnici, regi, samariteni şi fameni
Cu un preţ cerut de Iuda... fără-o altă târguială
Te vor osândi, Mărite, pentru-a nu știu câta oară

La cât mi-e de scurtă viaţa mâzgălită cu-o peniţă
Un contur pe care gândul să îl treacă des, aş vrea,
Către larga vanitate sufletul din biata-mi fiinţă
Va pleca arză-l-ar focul… spre nemărginirea Ta!

RESTANŢIERUL

Nepăsător la tot ce se întâmplă
Rămân să fiu captivul de serviciu,
Nu datoria-n sine mă-nspăimântă
Ci plata-nstrăinării din oficiu;

Mizeria am transformat-o-n rate
De sar în draci monedele la bănci,
Pe bursa gri contractele semnate
Cu clauze în spori de mânătărci

Denominează-activele conexe
Fiindcă-am rămas eternul insolvent,
Printr-un declic în numere complexe

- Refinanţări! Voi cere insistent
Descreşterea valutelor subverse
La cursul vechi, pe-un onorar
decent.

PLÂNGÂND ÎN DOI

Să mă întorc din drum îmi vine-n minte
Te simt cum plângi, iubita mea în şoapte,
- Cum aş putea să te absolv de plânsu-ţi?
Plângând şi eu, să-l dăm pe jumătate;
Că s-a-ncropit și creşte-n glas tăcerea
Ca un blestem într-un război de patimi,
Nu ştiu ce e, poate-am greşit eu, ceva
Sau, n-am făcut… de ochii-ţi plâng în lacrimi!
Loveşte-n plin cu muchii de-alebardă
Un zvon pe-ascuns din minţile betege
Scornind minciuni, vroind să ne despartă
- Nu crede lor! Tu-ascultă şi-nţelege
Că tot ce am e-un drept al gurii tale
Cu gust de măr, de fragedă afină,
Iubindu-te nu plânge, că mă doare…
Plângând în doi, durerea-i mai puţină!

PERINOCUL

Atât de multe-ncrengături ce sunt
Să le dezleg mi-ar trebui o viaţă,
Furat de gând în ape mă scufund
Că-aş da orice, să ies la suprafaţă!

Prăduie-n draci pe evidenţe crase
Favorizaţii soartei de clemenţă,
Iscoditoare tigve ticăloase
Mă ţin captiv în starea de-abstinenţă;

Nu cred să am vreodată eu, norocul,
Pietre să-aduc de-o fi vreo lapidare,
Măcar să pun pe osii perinocul

Unui docar cu rol de salvgardare
Adus de inşi ce-s integraţi în jocul
Murdar din start… la propria-mi,
pierzare!

PLOUĂ-N FEBRUAR’

S-au stins sub glod grădinile fluide,
în straturi reci pe-o zloată de februar’
Mi-au mai rămas ici-colo, unde şi-unde,
vreo trei tulpini uscate de mărar;
Neînvăţat cu noile privelişti
rămân uimit cum ploaia se-nteţeşte,
Dorind să scap de gripă şi oprelişti
voi alerga prin zloată nebuneşte!

Văzduhu-i plin de apă şi cuvinte
până la nori se-avântă iambi, trohei,
Fulguie-n sârg o zloată cât cuprinde
prin sat se-aud talăngi şi clopoţei;
Pământul brun cu amiros de ţelini
flutură-n vânt o frunză pe tulean,
Strănut, tuşesc, sechelele răcelii
le vor goni cu rădacini de hrean;

Bolboroseli din gură văd că-mi scapă
lovit pe-obraz cu stropi făr’- să se scuze,
Silabisind un gând, de treacă-meargă…
pe limbă-mi stau o mie de acuze
C-un brr…, şi-un uff…, de gripă că-i severă
înjur crispat la iarnă cu toţi sfinţii,
Plouă-n februar’, e umed, mă disperă
în casă-i frig de-mi clănţănesc toţi dinţii.

Nedumirit reconturez privelişti
privesc la cer cum ploaia se-nteţeşte,
Dorind să scap de gripă şi oprelişti
voi alerga prin zloată…, nebuneşte.

CONTEMPLAŢIE

Privind în înlăuntrul meu minuscul
Mi s-a şoptit că pot s-o fac, de-aceea
Feerica lumină din corpuscul
M-a-nvrednicit s-o redeschid cu cheia;

Şi-am adunat azurul de pe mare
Pentru un turn cu ghizduri de opal
Binoclu fin, ochean de cercetare
Spre orizontul marelui ab'sal.

Mă îndoiesc ca lumea să-nţeleagă
Abstracţiunea logicii-n ivire,
Neavând cum trăirea să-şi revadă

Raza de drum, subtila mea simţire
Scrutând adânc va contemplat infimul
Hologramat... prin pura-i străvezire.

ATINGERI

- Apropie-ţi braţul de mine şi,
Ţine-mă strâns! Păstrează-mă-aşa
Cât timp între noi nu pare a fi
Nimic de ascuns! Fiind fresca de lucru
A mâinilor tale mă-nvălui c-un zâmbet
Aprins de plăcere,
- Atinge-mi te rog omoplaţii,
Să-i simţi cum tresaltă-a mirare!
Priviri printre gene săgeţi îmi aruncă
Spre coaste-ntr-un loc nedecis,
O punte de jar între noi se-nfiripă
Îmi place-ndoiala privirilor tale
Mi-e frică, mă pişcă pe şale
Şi-mi intră în carne-o plăcere-aiurită
Sforţând un fior interzis;
Străină, retrasă, prevăd cum dorinţa
Ar vrea să se-ascundă şi, totuşi,
Amoru-i de vină, un fel de-ncercare
Ce cred c-o obligă să-şi deie arama pe faţă,
Căci tare-ntre noi se-nfiripă păcatul
Capriciu revers al mirării-n extaz...
Fetiş vinovat de răsfaţă!

DRAGOBETE

Nu ştiu dacă-ai priceput
Cât de drag îmi eşti tu mie
Căci gândind la un sărut
Mă furnică sânii-n ie

Vrând să te-aibă de iubit
Să nu crezi că sunt prostuţă!
Nu-s uşor de amăgit
Să ies noaptea la portiță

Că, ai fi vreun Dragobete
Care-apare pe-ndelete
Dintr-o pâclă, printr-o boare

Să mă pună la-ncercare
Dăruindu-mi ghiocei, albi...
cu sărutări şirete!

EXIL IMPUS

Aş vrea să-mi spui de-ţi mai aduci aminte
ori ai rămas pierdută printre gânduri,
Pe crengi de vânt legat-am jurăminte
în van au fost căci, iarăşi suntem singuri!
Ne-au mai rămas răvaşele nescrise
pe-un şnur de vânt tăcutelor plăceri
Frivole fiind ispitele aprinse
ne-au pus hotar, păzit cu grăniceri!

Ştiai de-atunci că s-au tocmit spre seară
de-un măritiș ca eu să nu-ți fiu mire,
De la-nceput destinul să ne pară
un fir întins, făcut să se desfire
Pe două căi pentru-a convinge luna
sclipind la noi ca steaua de mărgea,
Înstrăinat din poartă-ți să iau urma
exilului impus ce se-arăta;

Legat la ochi prin ţaclele de mirişti
şi tras de cai unde-a postit norocul,
Taxe de vânt plătit-am la nelinişti
parc-un blestem m-a deochiat cu ghiocul
Încât acum, după un car de vreme
să mă trezesc cu viaţa irosită,
Ah, ce-aş dori amorul să te cheme
spre-a ne iubi prin ţarina plivită!

Fiindcă-am ales un curcubeu de vară
pentru un arc de care prins-am raze,
Întins să trag cât braţul să mă doară
şi din priviri să-arunc săgeţi pricaze
Ţintind dibaci blestemul ce ne-apasă
cu criptograma relelor peceţi,

Scrise ca tu nicicând să-mi fii mireasă
aşa că-am zis: - Înfig în el săgeţi!

Zadarnic gând şi, totuşi, îl voi duce
întrezărind printre-amintiri o şansă,
Nelăsând loc părerilor să-ndruge
le voi blama cu-ntreaga toleranţă
Spre-a nu rata rebelele ispite
rămase-n noi din timpul ce s-a scurs,
Legaţi la ochi prin ţarine plivite
să ne iubim,... ca-ntr-un exil
impus.

DOAR SCĂPĂRÂND

Am să aduc o cremene deseară
Căci în cuptor mocnind nearşi tăciunii
Dorind să-i sting scurmând la repezeală
Au luat prevânt funinginile zgurii;

Să nu mă ard, i-am pus într-o căldare
Doar scăpărând din piatră să se-aprindă,
Focul încins de dor să mă dogoare
Şi-acelaşi junghi, aş vrea să te cuprindă;

Cremene am, iubito dă-mi amnarul
- Nu mai scurma-n cenuşa-mprăştiată!
Vino degrab' cu apă în paharul

Care-a rămas cum ştii, după covată
Şi-ajută-mă să nu ia foc tot jarul
Când ne iubim... pe polița
de vatră.

DRUM DE NOAPTE SPRE VENUS

Ca o pasăre-n neant urgisită să zboare
ai venit printre nori să-mi răzbaţi în privire,
Picurându-mi lumini, licurici ca de soare
prin pustiul de timp plin de umbre, în fine
La toţi sfinţii din cer voi striga spre-a vesti
efemera ivire!

- Venus, tu, ce apari cu-aurora aprinsă
şi arunci printre nori câte-o rază bălaie,
De chindie trecând peste noaptea întinsă
mă deochi fără leac ca pe-un prunc în copaie
Ne-alăptat peste zi înspre seară-aşteptând
să-i pătrunzi în odaie;

Şi pluteşti ca un fulg printre stele zorind
lângă soare a sta mândră nimfă cerească,
Aşezată să-ţi tragi of, răsuflul, ce chin...
tu parfum siropos al corolei de astră
Mă îmbii la dezmăț și mă faci să-ți degust
asuprirea trupească.

Într-o lume de alb cu alean de ninsori
voi vorbi către sfinţi promovându-te-n lipsă
Căci spre tine privind să te am până-n zori
ochiul meu agăţat de perdea-ntr-o eclisă
Va dori să te văd prin fereastra din nori
ca o lampă aprinsă.

Picurându-mi lumini, străluciri sidefine
exprimate-n trăiri arondate de lut,
Mă întorc năduşit să-mi revin în simțire
dimineața în zori cu cearceaful căzut,
Fiindc-am stat dezbrăcat peste noapte să-ţi prind...
efemera ivire.

STRANIE ISPITĂ

Poteca mea e fără de mirare
Un drum pavat cu tragice poeme,
Am presimţiri care de-o bună vreme
Se fac temei la noua-mi încercare;

Mi-ai fost, iubito, stranie ispită
- Of, ce târziu bat clopotele seara!
Până să-ajung la tine simt cum fiara
Înfige-un colţ în inima-mi rănită

Ca şi cum parcă toate se adună
Jur-împrejur să îmi grăbească pasul,
Zdrobesc în dinţi un sâmbur de alună

Spre-a devia poemelor compasul
Care pe-un ton prozodiac să-mi spună:
- Vezi că pe drum te paşte iar
necazul!

TRILURI PE RAM

Ascult surprins un zvon de cânt iscat prin crengile de nuc
Privesc atent şi văd pe ram cum se încoardă-o păsărică
Doar ce-a venit, s-a aşezat şi dintr-odată,-a început
Din plisc să cânte-armonios, cu limba împletind frumos
Fire de vânt, pe-o rămurică:

Cirip-cirip, up-up, igârl, fliu-fliu, tril-tril, ip-ip, ip-ip,
Un repertoriu de concert pe meşteşugul ei măiastru,
Fluier şi eu cum pot să-ajut, dorind cu drag să mă implic
Într-un duet ca la revistă, să mă apropii de artistă
Uşor, gingaş... puţin cam aspru.

Şi iar cirip, igârl fliu-fliu, tril-tril, ip-ip, up-up, lir-lir,
Prin piele pori-mi se deschid să guste dulcile ei tonuri,
Simt cum vibrează spaţiu-n jur şi-ntregul corp mi-e în delir
Ca un bondar venit la strană, pre rost să-ncurce o soprană
În iscusitele-i tremoluri.

Up-up, fliu-fliu, tril-tril, ip-ip, cirip-cirip, igârl-igârl
Se-aud cum curg viori de vânt pe glasul de privigetoare,
Un mers târâş pe creangă şi... cu ochii ficşi, de-odată zvârl!
- Ce credeţi că era? Motanul, în salt s-o prindă năzdrăvanul
Cu gheare lungi să mi-o omoare!

Am luat un băţ ca să alung felina ce-a oprit concertul
Trezindu-mă ca dintr-un vis, topit în neant, cuprins de frică
Să scape mica păsărică... încât să retrăiesc momentul
Când se-ncorda pe-un ton frumos, spre-a împleti armonios
Fire de vânt, pe-o rămurică.

MĂRGEANUL

Ţi-am cumpărat, iubito, un mărgean
Să-l porţi la gât, e iarăşi primăvară,
De-abia aştept să-ţi prind chipul la geam
Ca să te strig, să poţi ieşi afară!

Presimt în mine-o flacără cum arde
Iscând dureri ca mugurele-n ramuri
Că-s deocheat de tine să n-am parte
Mă înăbuş, precum un mânz la hamuri;

Nu am venit cu laude şi flori
La uşa ta să-nşirui lungi cuvinte,
Ci c-un mărgean să-l ai de sărbători

Ca să îl porţi anume, sub veşminte,
Să-ţi fie lung doar pân'-la subţiori
Şi peste sâni... o intrigă,
cuminte.

KATMANDU

Pe Everest se războiesc titanii
se zdruncină pământul în Tibet
Acoperişul lumii de zăpadă
stă neclintit, ca un anahoret;
Căci din adânc s-a repornit telurul
c-un plug imens să are prin podiş
Reviviscenţa negurii eterne
s-a avântat s-o ia de-a curmeziş

Străluminând cu fulgere sinistre
iscate de curentul de sub scoarţă,
Lovind în munţi pornit-au avalanşe
să surpe-n hău pagodele de gheaţă;
Necazul e, că liniştit Nepalul
neintuind predicţiile-astrale
Fără vreun semn de-a şti ce îl aşteaptă
a fost surprins de tractul forţei sale;

Şi-n Katmandu a început urgia
ca să transforme totul în ruină,
Sar cărămizi şi ţigle din construcţii,
oraşu-i prins de-o morbidă lumină,
Pe trotuare-nspăimântaţi trec oameni
spre-a mai salva ce-i viu dacă se poate,
Se ţipă, se răcneşte şi se moare,
se prăbuşesc balcoanele crăpate

De zgâlţâiri agonizând trăirea
preţ de un ceas, cât veacul de jelanii…
Suficient în fine, cât să piardă
tot ce-au clădit cu trudă tibetanii!
De prin moloz se mai aude-un scâncet
vin salvatori cu târgi şi fanioane,

Se recenzează omenescul urbei
şi se aprind…, cinci mii de lampioane!

Pe Everest, se războiesc titanii,
se zdruncină pământul în Tibet,
Acoperişul lumii de zăpadă
stă neclintit, ca un anahoret.

CHERHANAUA

După ce-am ucis frumosul şi-adevărul e confuz
Când de stres am luat-o razna până la schizofrenie,
Cu aceleaşi vechi metehne greu de spus pentru auz
Mi-am dat seama că-ndreptarea poartă-aceeaşi pălărie!

Reclamanţi de fapte bune, delatori cu bună ştiinţă
Încâlcesc mai mult urzeala trasă prost de patru iţe,
Stăruind procuratorii în a lor nesăbuinţă
Prin instanţele supreme scrâşnesc dinţi de ştiuci pestriţe

Cu Elene-ncătuşate şi Traiani prinşi la strâmtoare
Năduşind pe net cu scrisul dar, plătiţi la greu postacii
Negăsind în dex cuvinte ca replici la osanale

Premierul ne va spune că se ieftinesc colacii
Iar carnea de ştiuci probabil, va ajunge-n cherhanale
Şi-ncepând de mâine sigur,...ne vom schimba
cozondracii!

CONFUZII

Mi s-a spus, eu n-am crezut, ochiul poate mă înşală
Ademenit fiind de şarmul unei lacrime viclene
Când, rănit amorul propriu aplecat peste o geană
Să ia câţiva stropi cu mâna rana inimii să-şi spele
Am simţit cum, că lumina, pentru-a mă feri de rele
A făcut streaşină pleoapei, împletind geană cu geană;

Mai atent să fiu cu gândul orbit parcă de iubire
Privind floarea răsărită pe întârziata toamnă,
Că nu-i leac simţesc cum vârsta degeaba mi se opune
Şi-ndrăznesc să mă apropii cu apelativul: - Doamnă,
Vai, cât sunteţi de frumoasă, cum fiori pe mine toarnă
Să-mi ia minţile amorul ca un hoţ scăpat, ei bine

Şi-ameţit să merg pe stradă apucându-o aşa-ntr-o doară
Căutând din mers cu ochii prin mulţimea trecătoare,
Ca la trei, patru, persoane chipul cunoscut să-mi pară:
- Vă confund, sunteţi iubirea? De greşesc îmi cer iertare!
- Nu-i nimic, nicio problemă, - răspunzând la întrebare -
Insistaţi, mai aveţi vreme, o-ntâlniţi până deseară!

Ademenit fiind cu gândul îmbătat de-amorezie
Privind floarea răsărită pe întârziata toamnă,
Că nu-i leac simţesc cum vârsta oricât ar fi de târzie
Îmi va oferi o şansă, despletind geană cu geană.

CONSEMNATUL

Eliberat din dogme, plin de scame,
Sunt consemnat recent într-un registru
Că-am scos făţiş priponul de la rame
Fără-a primi accep de la magistru;

Mijlocitor între naivi şi fraieri
Corăbiind pe valuri libertatea,
Rebel cum sunt cu juri-o să mă-ncaier
Ca peste tot, să judece dreptatea!

N-am ascultat nici ce-a dorit să-mi spună
Un avocat aflat cu mine-n barcă:
„Se sting subit cei cu dreptatea-n mână

Ea însăşi fiind iluzie deşartă”
Căci pentr-un zvon, magiştrii se-mpreună
La tribunal şi, nimeni nu te iartă!

HOŢII DE MOAŞTE

L-am renegat cândva pe Galileo
şi-acum mă-nvârt ca frunza de leandru,
La vechiul schit din Mega lui Spileo
pretins creştin în strai de salamandru
Vroiam să fac un drum ca-ntr-un rodeo
şi lângă sfânt, să stau sub policandru;

Cu ochii ficşi pe-odoarele din raclă
precum un hoţ la sfat cu drăcuşorii,
Fiind pregătit la mine cu-o desagă
aud că-n cer se crapă căpriorii
Ca printre ei Părintele cu-o palmă
Dată cu sfic…, să-mi ardă obrăjorii!

L-am renegat cândva pe Galileo
şi-acum mă-nvârt ca frunza de leandru,
La vechiul schit, din Mega lui Spileo
trei răspopiţi c-un băţ de palisandru
Plecaţi din Oaş, ca mine-ntr-un rodeo
s-au aşezat, suspect sub policandru;

Foarte atenţi la moaştele din raclă
înconjurând-o să primească har,
N-au aşteptat prelaţii să se-ntoarcă
din slujba lor cu faţa la altar,
C-au pus uşor odoarele pe ţaclă
şi-au dispărut, precum ai da cu var!

Norocul meu cu cei de dinainte
pân'-să mă prind şi să-mi revin în fire,
Nu am putut decât să strig: - Părinte,
vino degrab' la locul de sfinţire
Că-au dispărut odoarele-oseminte,
le-au luat trei hoţi, ascunse-n patrafire;

Simţeam că fierb pe starea-mi vinovată
de păzitor viclean şi ipocrit,
Cu gând de fur, neştiind ce mă aşteaptă
ca salamandru pelerin la schit,
Am fost trezit, sigur vă spun... de-ndată
cu usturimea palmei ce-am primit;

N-am să mai merg nicicând pe la Spileo…
ce s-a-ntâmplat, mi-e frică, nu-i de şagă!
Pe drum de bani plecaţi într-un rodeo
trec pelerini, probabil vor să facă
Înregistrări cu camere video
pentru un film…, cu-odoarele
din raclă.

ALELUIA

Ca un bulgăr de nimic rupt din lut şi copt la soare
Cel dintâi în duh de ceartă rânduit să cânte-n strană,
Făr'să ştiu că nerozia e din ce în ce mai tare
Mi-am propus să fiu păstorul îmbrăcat într-o sutană

Und' se-adună toţi mirenii pregătiţi de-o sindrofie
Şi nervoşi de parcă cerul i-ar stropi cu-alici de plumburi,
După ce-au trecut ca turma, ori ca graurii prin vie
Să se-adape din butoiul umplut ochi cu vin de struguri

Îi aştept să bea cu sete tulburel de strâmbătate
- Şi-aleluia, ridic tonul din anvon ca o dojană,
Spre-ai convinge că nu vinul o să-i spele de păcate

Ci-nfrânarea la beţie şi, să nu mai bea din cană
Să-nţeleagă că sunt unsul, cel venit din altă parte
Bulgăr de nimic anume,... rânduit să cânte-n strană!

REŞEDINŢA

Adresa mea e oarecum impusă
Aşa-i firesc de voi să-mi termin cartea,
Nu pot boci ca o pădure plânsă
Unei securi ce nu i-a ţinut partea!
Simt un răzgând pe nervii ce-mi cedează
Făclie cred, lumină de rezervă,
Şi cum nu pot să mai îndrug o frază
Un fel de-mbătrânire mă conservă;
Nemaigăsindu-mi loc unde să trag
Caut prin frig lumini fosforescente,
Privind spre cer la stelele ce cad
Deschid fereşti spre şapte continente
De dialog, dar nimeni nu m-aude...
Căci mai degrab' despăturind departea
Uşi de metal timpanele la lume
Au devenit, să nu îmi termin cartea;
Cum nu mai pot prerostui o frază
Un fel de-mbătrânire mă conservă,
De voi găsi un scaun cu spetează
Am să m-aşez, e-adresa de rezervă!

SĂ NU RĂCEŞTI

Azi mi-am adus aminte împovărat de gânduri
Să-ţi cumpăr de la piaţă mănuşi şi o hăinuţă
Cum s-a răcit văd vremea, gândesc că este cazul
Să te îmbraci mai bine, să nu răceşti, măicuţă!

Ţi-am urmărit respirul în somn să mă asigur
Că dormi uşor pe pernă ştiind că eşti firavă,
De-a doua zi în sobă cu lemne-am aprins focul
Ţi-am pregătit şi ceaiul, să-l ai la pat pe tavă

Călduţ, în ceaşca mare cu ceva praf de tuse
Amestecat cu zahăr să-l bei ca pe-un sirop,
Oh, maică, câtă grijă de tine mă ajunse

Că ţi-am schimbat ciorapii, ţi-am luat un alt prosop
Ca să îţi şterg sudoarea şi ceaiul de pe buze,
Să te-ngrijesc măicuţă aşa cum ştiu..., şi pot!

PĂIANJENUL

Întreţes ca un păianjen iscusit tăcute gânduri
Fir cu fir bătut de brâgla minţii mele rătăcite,
Un covor de stele lucii încadrat în patru scânduri
Va fi bun de cuvertură peste braţele-ostenite;
După lunga zi de muncă fără să-i cunosc măsura
Doctrinar al unor reguli scrise parcă de-un chirurg,
Chin prelung îmi va fi noaptea, visele harababura
La cât mi-e de dulce somnul despre zorii care curg;
Eu voi sta ca un păianjen aşteptând zbateri în plase
Să prind stelele-ntre ochiuri precum peştii la zăpoare,
Încâlcindu-se prin fire strânse-n noduri de mătase
De nu-s eu ca să le slobod... ştiu că n-au nicio scăpare
Luminiţele de suflet, muze fulguind a mană
Desfătări în spaţiul minţii, zbor gingaş peste iluzii,
Ca păianjenul le-oi strânge să le am pe o maramă
Lângă pat să-mi fie-aproape, speriate şi-n convulsii;
După lunga neodihnă dezvelit de cuvertură
Mai să cad şi eu în plasa arahnidei de la grindă,
Trezit brusc să-mi reţin visul ca într-o iţelătură
Îmi zvâcnesc la tâmple nervii obosiţi de-atâta pândă
Ca apoi să-nnod marama stelelor harababura
Şi să uit de truda nopţii, fără să-i cunosc
măsura.

PERMISUL

Se zvoneşte că prin ţară într-o urbe oarecare
Morţii de prin cimitire pot să meargă la votare;
Vestea iute s-a transmis c-au venit nervoşi mascaţii
Cu cruci mari pentru-a obţine mărturii şi declaraţii

De la cei plecaţi în Domnul, însă-aduşi cu acatiste
Şi înscrişi printre votanţii care figurează-n liste.
Cu mult tact procuratorii fără-a face compromisuri
Au bifat unde-a fost cazul olografele-n înscrisuri

Apărute unde, şi-unde, prin procesele verbale
Informaţi că răposaţii... şi-au dat girul la votare!
Tare-i supărată Leana lui Vasile, mort de-un an...

Când i-a văzut semnătura să leşine pe divan:
- Vai cumnată, ce mai treabă, nu cred asta nici în vis!
- Taci tu, soro, la votare i se dă şi lui permis.

SIMTE-MI

Simte-mi dorul fată dragă
    străbătând peste departe
Prinde-i tuşa azurie
    ce cu aripa în vrie
Colăcind zările ‘nalte
    va zbura, să te revadă;

Simte-mi ochii calzi iubire
    cu-a lor flacăra fierbinte
De sub claia de sprâncene
    streaşină de vânt la gene
Snop de trestii împletite-n
    straie noi de primenire;

Simte-mi gura fată dragă
    pregătită de săruturi
Dimineaţa când cocoşii
    chiot dau la zorii roşii
Ca noi doi sub aşternuturi
    să nu ne oprim din treabă,

Simte-mi inima cum bate,
    simte-mi ochii, simte-mi gura,
Simte-mi dorul mândră dragă
    ce cu sufletul te roagă
Să nu asculţi de minciuna
    care totuşi,... ne desparte.

POŞTĂRIŢA

La poarta sufletului meu
De mult n-a mai bătut poştaşul,
O fi bolnav şi-i este greu
Că nu am mai primit răvaşul

Ce îl aştept cu invitaţii
Sau, cărţi poştale de răspuns,
Dorind să plec spre destinaţii
La care încă n-am ajuns

Pe drumul ce mi-a fost deschis
Trecut oricum, de jumătate,
O doamnă-n negru s-a decis

La poarta mea să bată-n noapte:
- Poştaşul tău a fost demis,
Eu îţi voi da…, ultima carte!

BALADA LUI DINU DUDULEANU

O orchestră arvunită la o nuntă mai de seamă
Pentru miri frumoşi şi tineri cu nănaşi în sat de frunte,
A venit cu-artişti din zonă aleşi numai pe sprânceană
Care prin talent şi râvnă, pe nuntaşi să îi încânte;
Căci aşa cum le e rostul satelor spre Vânju-Mare
De pe plaiurile Drincei, unde se pogoară sfinţii,
Să vestească pentru-a strânge laolaltă neamuri care
Prinse-n horă să dea chiot, să răsune Mehedinţii!

Ştiut fiind cum e-obiceiul nunţilor de la câmpie
Ca nănaşul să conducă muzica şi tot bairamul,
Ce să spun în cazul nostru, că-i om bun, de omenie
Strănepot de al lui Dinu, din neamul lui Duduleanu
Despre care se zvoneşte c-a făcut ani grei de ocnă
Pentru focul la conace din timpul răscoalelor,
Socotind cu mintea-i trează a dedus că este cazul
Să răzbată peste vremuri şi-un cântec, din Oprişor!

Aşa că a prins momentul să se facă o baladă
Pentru Dinu,-al lor haiducul, singurul scăpat de ocnă
Şi s-a dus la şefu-orchestrei să îi deie o comandă:
- Uite frate cum stă treaba, vă plătesc şi peste tocmă
Numai să-mi cântaţi un cântec, o doină ceva, agale
Privind fix ca toboşarul din călcâi să o înmoaie
Pe un ritm ca de baladă, cu vers lin şi ton de jale
Încruntându-se: - N-o faceţi, nu primiţi nicio leţcaie!

Cunoscându-l lăutarii, fiind în joc şi a lor fală
Iscusit au preluat ritmul pe-un acord de horă mare,
De asemenea solistul prins puţin la-nghesuială
Le-a făcut un semn cu mâna: - Veţi vedea de ce-s în stare!
Şi la cinci măsuri trecute timp să aibă de gândire
Necesar închipuirii unor fapte de ispravă,

Căutând prin trei octave un ton mai călduţ, subţire,
A dat drumul după tobă, primei strofe de baladă:

Of, of,of, of,
Frunzuliț-a dorului
Prin umbriţa norului
De pe culmea dealului
Prins în şaua calului
Trece Dinu-al Dudului,
Fiul Duduleanului,
Of, of, of, of…
şi iarăşi of, măi.

Apoi, l-a urmat orchestra :

Ram-pata, param-pata,
Ram-pata, param-pata…
Of, of, of, of,
După şapte ani de zile
Închis pentru răzvrătire
A scăpat mării cu bine
Şi s-a dus la mănăstire
Domnului să se închine
Din necaz să-şi vină-n fire,
Of, of, of, of…
şi iarăşi of, măi.
Ram-pata, param-pata,
Ram-pata, param-pata…
Of, of, of, of,
Şi trecea neică, trecea,
Peste zări că îmi zbura,
Noaptea că se-apropia
Făr' să-l vadă cineva
La mândruţa la căscea
Şi la poarta ei trăgea,
Of, of, of, of,
şi iarăşi of, măi.

Ram-pata, param-pata,
Ram-pata, param-pata…
Of, of, of,of,
Lângă poartă-i se oprea
Şi prin curte…, nimenea
Ca să-i stâmpere setea;
Lacătul că mi-l spărgea
Uşa că se deschidea
Să vezi mării…, ce făcea!
Of, of, of, of,
şi iarăşi of, măi.

Captivat de cânt nănaşul, doritor cumva, să afle
De unde ştia solistul balada lui strămoşească,
A venit iarăşi la trupă cu cojocul într-o parte
Și-o cănuță de vin negru, lăutarii să cinstească;
- La mulţi ani, vă spun din suflet vouă şi urmaşilor
V-am adus să gustaţi vinul, lacrimă de-obraz, mărgea…
Uite-aici voi sta alături, lângă scenă pe covor
Să-aflu şi-eu ce-a făcut Dinu: - Ce făcea mă, ce făcea?

Emoţionat solistul, om finuţ da,-n mare vogă
Concentrându-se o clipă, i-a mai născocit o strofă:
Of, of, of, of,
Nu ştiu,
Mâncaţi-aş limba
Dacă-aş şti, aş mai cânta
Precum cântă mierlița
Numai pentru,
Dumneata…
Of , of, of, of.
Şi iarăşi of, măi.
Ram-pata, param-pata,
Ram-pata, param-pata…

După care-n sus cu mâna a oprit încet taraful
Spiritele să se stingă, şi pe jos să-aşeze praful,

Spre a face loc din vreme ospătarilor să treacă
Cu mezeluri pe platouri, mai precis c-un furuştiuc,
Pauză ca lăutarii să mănânce şi-ei oleacă,
Că-i destul de lungă noaptea, de jucat şi de băut
În programul ce de altfel a fost prevăzut de socri
Respectând cu străşnicie ale satului tradiţii,
Ştiut fiind cum sunt cumetri gata să le scoată ochii
Pun din timp capac pe cratiți oricum, tot vor fi discuţii!

Căci aşa cum este rostul satelor spre Vânju-Mare
De pe plaiurile Drincei unde se pogoară sfinţii,
Au venit pentru trei zile musafiri şi neamuri care
Prinse-n horă să dea chiot…, să răsune Mehedinţii!
O orchestră arvunită la o nuntă mai de seamă
Pentru miri frumoşi şi tineri cu nănaşi în sat de frunte
A cântat cu-artişti din zonă, lăutari de pus la rană
Ce prin a lor măiestrie pe nuntaşi să îi încânte.

NERUŞINATA CASTĂ

Neruşinata castă din fruntea ţării mele
Precum căpuşa slută ce suge şi despoaie
S-a îngrăşat văd bine şi s-a dedat la rele
Cum intră mucegaiul întru-n balot de paie;

Nu i se potriveste nimic decât uitarea
De ea chiar amitirea va deveni păcat,
- Neruşinată castă, te voi zdrobi ca sarea
Să osebeşti mirosul noroiului de-aluat

Dacă-n a tale vintre s-a cuibărit minciuna
Lucru mai trist de-altfel nicicum să se mai poată,
Te voi răbda, ştiu bine, prevăd şi mi-e totuna

Că vei pieri hapsâno sub palma asudată
De-atâta ne-obrăzare, pornită să-ţi ia urma
Spre-a te lovi cu cu sete, ca să plesneşti...
odată!

INEPŢIUNI FRUSTRANTE

Licenţios vorbesc să îmi întorc amurgul
ca de pe chip să-mi zboare desimi de aparenţe,
Oricât de mult la gură descătuşindu-i crugul
voi slobozii spre zare terfelituri şi zdrenţe
De sunete obscene, intense-n ţiuit
ca împrejur azurul cu chinga să mă-nvârtă,
Fără de grai cu limba precum într-un ibric
am să pronunţ silabe de-o cuvântare scurtă
Pentru un grup de prieteni ascultători ce zic
sau poate pentru neamuri, oricum într-o ureche,
Sunt pregătit de altfel, din când în când să ţip
eliberând sughiţuri să mă dezbar de streche
Şi să mă-absolv de muşte cu larve să-şi depună
pe latinescu' graiu-mi, poftind să-l spurce: - Oare?
Introducând în fraze expresii de-anvergură,
inepţiuni frustrante, cuvinte-nşelătoare
Din alte limbi cu scopul să par-un timbru cult
întrerupându-mi ritmu-n OK-iuri discrepante,
Am auzit pe unul: - Vezi c-ai vorbit prea mult
şi chiar te rog ai grijă, să nu mai dai din coate
Că mă-nspăimântă-n suflet trădările obscene
urmate cum, de altfel de-acelaşi ţiuit,
Precum şuieră vântul să scape de migrene
aşa şi tu cu limba..., ai dat-o-n sâsăit
Ca peste noi să zboare desimi de aparenţe
inepţiuni frustrante...
terfelituri şi zdrenţe.

CODURI

Prinşi în spaţii derizorii denumite mai nou coduri
Un alt fel de-a trăi viaţa cu faţetele-i multiple,
Conform prismelor glisante prin diversele lor moduri
De-a împrăştia lumina, scriem legi fără cuvinte

Plăsmuind secvenţe-obscure de asocieri în care
Reconfigurând trăirea inventăm reguli şi norme
Pentr-un scop nobil în sine, mergem totuşi la pierzare
Paradis al unor ţinte cu restricţiuni conforme

Unor fante de lumină obligate să-şi exprime
Zona de control în care viaţa prinsă-ntr-o clepsidră,
Se va transfoca de frică pe articole-omonime

Spre-a ne aminti ce-i dogma-n forma ei definitivă:
Cod de ploi, de vânt, de bare cu-aberaţii explozive
Să transpună-alfanumeric, legile-n expectativă.

CERNAVODĂ

Sclipiri de diamant pe-un fir de ape
tremură-n vad izbindu-se de lună
Ora de somn cu-o geană peste noapte
urcă-n oraş, să spună noapte bună!
Un şlep sub pod e tras de-un car de vise
ce cu-al lui vuum, până-n 'spre dimineaţă
M-a obosit mai tare, pare-mi-se
vibrând la geam, să mă trezesc la viaţă;

Am auzit apoi bătând şi-o toacă
cu un ecou prelung dinspre Canal,
Îngăduind parcursului de apă
a clipoci pe marele şenal
În drumul său pornit din geamandură
mărturisind cu valulurile-n clocot
Că-a fost rugat s-o ia pe scurtătură
de bună voie n-a dorit, eu socot

Că nu-i totuna Fluviului să-abată
ca un rebel din starea lui comodă,
Podişul Dobrogean să mi-l străbată
pe un alt vad săpat din Cernavodă
„ - Of, câte sacrificii şi sudoare
şi câte cruci de sânge şi blesteme
A mii de sfinţi în bocet şi-n uitare..."
la Euxin, să-ajungă mai devreme.

Trec pescăruşi reevaluându-şi turul
spre-a ocoli veranda la moscheie,
Din când în când mai ţipă câte unul
ca în oraş trezirea să se deie.
E-un vânt călduţ de toamnă-ntârziată
ce ascendent îi poartă la Centrală,

Elici de vânt pe culmea-nceţurată
frământă nori... cu-o briză matinală.

Un şlep sub pod e tras de-un car de vise
c-un vruum la geam, să mă trezesc la viaţă,
Am obosit mai tare, pare-mi-se...
şi-adorm din nou, e încă dimineaţă.

IORDANUL COPIILOR

Mi-am pregătit din vreme o găletuţă mică
În care-am pus o tufă cu iz de busuioc,
E ger de crapă piatra şi miaun-o pisică
Să o aduc în casă, să steie lângă foc;

A nins vreo două zile, sigur nu i-a fost lesne
Părintelui să treacă prin sat cu-o cruce mare
Căci ne-a stropit odaia, prin curte, şi la iesle
Unde-aşteptau să fete vreo două-trei mioare;

Mi-a pus un strop de apă şi mie-n găletuţă
Să pot merge ca dânsul spre-a boteza: - O, Doamne,
Paşi mărunţei frământa zăpada pe uliţă

Cu busuiocu-n mână prin frig şi prin ninsoare
Iordanul Bobotezei să-l cânt cu-ntreaga-mi fiinţă
În fiecare casă: - Spre-a te slăvi... Ioane!

MĂ RUŞINEZ

Mă ruşinez şi mă frământ
simţind că nu e loc de-ajuns
Spre-a-mperechea de bun augur
pe ambii ochi geană cu geană,
La tresărirea unui gând
răspuns-au întâmplări precum
C-a lor prezenţă încă pot
să-mi redeschidă vechea rană;

Şi cum mă văd descumpănit
neştiind vreo altă strategie
În a mima că vreau s-opresc
inconştienţa-mi sfidătoare,
Prin labirintul tenebros
realităţi pe contrasens
Întoarse ca un bumerang
îmi dau fiori, de exprimare;

Mă ruşinez şi mă ascund
de goliciunea sufletească,
De vorbele urâte-n vânt
care să supere sau, mire,
De gestul cel necugetat
ieşit din logica firească
Prilejuind a deveni
prin gura-sat, o altă ştire;

Mă ruşinez şi de-anticrist
cu duhu-i ce mă-ncurajează
Să fiu de felu-mi păcătos,
lipsit de orice remuşcare,
Fudul, pervers şi ipocrit
pe lumea-ntreagă ranchiunos

Nu vreau acum decât să-ascund
de mine-ntreaga ruşinare!

Simţind că pot fi vindecat
de-oprobiul lumii supărate
Şi-nţelegând că nu-i de-ajuns
a prelungi postul de hrană,
Am acceptat încă un chin
să mă absolv de-orice păcate:
- Nicicând să pot împerechea
pe ambii-mi ochi,…
geană cu geană-.

DÉJÀ-VU

Pe lângă forme ce succed alte modele elitiste
În a cuprinde peste veac aceleaşi spaţii solitare,
Nu mărturia unui stâlp cu felinarele aprinse
Îmi e reper în rătăciri, ci umbrele înşelătoare!

Bătând acelaşi trotuar să aflu ordinea firească
A transformării care fu peste trăirile-mi rebele,
Rămân surprins că un alt chip a apărut într-o fereastră:
Îl văd, şi-mi pare cunoscut prin pliurile la perdele

Asemuindu-l, mi-e suspect iar inima… - ce tare-mi bate!
La rândul lui mă vede şi-el, probabil cum eram odată…
Cu toate că nu mi-am ascuns vârsta în hainele purtate

Timpu-n ’delung nepetrecut pe străzile de promenadă
Unde-n ’deobște se-ntreţesc traseele anticipate
Îmi dă răgaz să întrevăd… figura-mi post,-transfigurată.

PSEUDOCHINEGHETICOS

(sau fals tratat de vânătoare)

De cu dimineaţă plecat-au din stână
Ciobănaşii ţării pân' la parlament
Să îndrepte legea strâmbă şi haină
Căreia să-i facă un amendament
Legea vănătorii, carevasăzică
Este lait-motivul oii răsculate,
Cu inepte reguli ce de-acum le-obligă
De la-ntâi octombre, pân' la-ntâi de marte
Să îşi piardă dreptul sfânt de păşunare
Chiar dacă şi vremea le-ar permite asta,
Tot pământul ţării-i loc de vânatoare…
- Aşa scrie-n acte, te supui şi, basta.

Plânge căprioara, se bucură lupii,
Şi ce dacă urşii belesc vreun mânzat…
Lasă-ţi crească lâna şi nu-ţi tune ciumpii
Să nu devii soro, ţintă de-mpuşcat!
Mioriţă laie, laie-bucălaie,
Topită de dorul pajiştii alpine,
Când te-a luat în braţe badea Niculae
A oftat şi dânsul, că nu este bine
Fără căţelandri ciobăneşti la stână
Vrednici să întoarcă turma pe coclaur',
Căci prin noua lege şi cu-a ei cutumă
Doar trei mioritici, vor mai fi la staul.

Nu-i democraţie pe creasta de munte
De nu pleacă grabnic pân' la Bucureşti,
Unde nesimţirea cocoţată-n frunte
A-nceput schimbarea legii strămoşeşti
Rescrisă cu noimă, ciobanul să ştie:
Câte mioriţe-i rămân pentru lapte,

Câte dobitoace pe-un tăpşan să fie,
Câţi dulăi la turme Doamne, nu se poate
Ca eu să-mi închipui mai mare prostie!
Căci în prevederea dată pe un şfanţ
Vânători de fiare au dreptul să-mpuşte
Javrele din staul, nelegate-n lanţ!

Mioriţă lae, lae-bucălaie,
Stai ascunsă soro, lasă-ţi crească lâna,
Că-a plecat cu treabă badea Niculae
De cu dimineaţă părăsindu-şi stâna
Să îndrepte legea falsă şi străină
Cu cojocu-n spate
Şi,… ciomagu-n mână!

DALACUL

Nu am crezut, de altfel mi-e-n cutumă
Să reverific veştile aflate,
Pe-aceasta am tratat-o ca pe-o glumă
Că nu se pot petrece-astfel de fapte!

Acu-nţeleg că au distrus tot digul
Preînălţat să mijlocească-o baltă,
Ştiu c-a muncit acolo şi bunicul
Să fie-un loc pentru săteni de scaldă;

M-a întristat priveliştea în sine
Când am ajuns să văd cu ochii-mi lacul
Plin de rogoz, de trestii şi fascine,

Papuri în smârc să-ascundă pitpalacul,
Fântânile lăsate-n părăsire
Şi lângă mal,… c-a odrâslit dalacul!

PESCARUL DE VÂNT

Vântul hoinar pe malul de la râu
m-a umezit cu vapori reci pe faţă,
Vijelios curentul strâns în frâu
vâd c-a intrat într-o perdea de ceaţă;
Străjer supus al sumbrei năzuinţi
de-a pescui vijelii de vântoase,
Privesc în zări cascadele fierbinţi
ce se despart în fire de mătase.

Dorind să-ajung aproape de un crov
plin cu zvârlugi şi vânturi austere,
Mi-am instalat ogeacul pe-un pocrov
şi undiţa cu plumburi la vedere.
Pescar cum sunt am pus o nadă-n ac
spre-ademeni stihiile virale,
Văzându-le prin apă cum se zbat
mă strâng la brâu, să nu răcesc la şale;

Fiindcă-am simţit fuioarele de vânt
pe la urechi să-mi muşte din momeală,
Meticulos cu coca s-o frământ
am chibzuit, să nu fac vreo greşeală,
Şi-am aruncat cât am putut de tare
plumbul cu fir întins de pe tambur
Până la crov, aflat departe-n zare
ca să aud cum sună rola : -Vrurr!

Fuioare reci sunt peştii de vântoase
veniţi la ac să-mi muşte din momeală,
Viforul tras cu firul de mătase
îl scap în râu, să nu-mi dea vreo răceală.

GÂNDESC UN PLAN

Din ofilire frunza-nfrăgezește
Şi iernile-mi se-ntorc către izvoare,
- Ah, cât de mult în mine suferit-am
Simţind că-mi pierd întreaga răsuflare!

De-abia îmi mişc peniţa la o slovă
Ca s-o aştern pe frunza-ngălbenită,
Gândesc un plan spre-a evada-n obârșii
Cu mintea mea, în fine, primenită;

Captiv supus unor perfide reguli
Ce mă constrâng să stau pe loc, ştiu bine
Cât e de greu în a discerne drumul

Ne-ncrezător în propria-mi menire
De-a-nfrăgezi, gândesc, vreau să fiu sigur
Că voi putea să mă întorc, în mine.

SLAVA DIN STYX

Lumina ochilor de-mi pierd
cu ce alt simţ putea-voi Doamne,
Încă o dată să-Ţi cuprind
aura caldă şi suavă?
Făr' să Te-ating cum, şi-n ce fel
plutind cu aripi îngereşti
Şi-ajuns la porţile cereşti
eu-mi febril va reuşi
Scăpat de tarele lumești
să se topească-n a Ta, slavă?

Orbecăind ca Dante-n Styx
fără a şti la moarte rostul,
Nici chiar lungimea-i care e
prin universul de mistere
- Vai, câtă trudă de Sisif
pre iscusita-mi pricepere
Zburând atent să Te-mprejur
cu aripi pale de azur
Lovind coralii de recif
crescuţi în aure etere,

Încrezător că vei veni
la carierele de piatră,
Mă pregătesc să îţi trasez
linia clară de iubire,
Sculptând cu dalta de erez
surplusul, tara de-ngrădire
Muncind pe brânci zile în şir
cu perii fine de caşmir
Voi șlefui ca un martir
Styxul din noi...,
la strălucire!

DELAŢIUNEA

Minţim făţiş să ne ascundem vina
- Cât suntem de perverşi şi ipocriţi!
Ne lepădăm incestuos de diavol
Cu relele-i metehne pricopsiţi

Ca delegând pe alţii-n „a mea culpa”
Noi căutând poteci slobozitoare,
Ardem subit spre-a fi la îndemâna
Aceloraşi sminteli devoratoare;

Cât de prejos ne-am siluit genomul
Şi ce-i mai rău, cu-atâta nonşalanţă …
Elucubrând poveşti aiuritoare

Unor rândaşi lipsiţi de importanţă
Zâmbim pe-ascuns că am predat ştafeta
Pârâşului dement, către instanţă.

COLIVII

Sunt mistuit de dorul tău
Să te revăd
- Putea-voi oare?
Număr în gând cum bat încet
La tâmplă clipele-n schimbare,
Puşi să trăim în colivii
Sau în clepsidre-ambientale
Mă simt închis şi măcinat
De valţurile temporale,
O umbră sunt călătorind
Printre azorele astrale
Unde-mi apari ca-ntr-un miraj
Gingaşă, pură, zâmbitoare.

x

Morfemele din necuvânt
Mă lasă fără de speranţă,
Migrenele mi-au dispărut
Cu nota lor de discordanţă,
Aripi de înger mi-au crescut
Să am mai multă cutezanţă,
Fantomă gri de umbră sunt
Marcat, probabil de schimbare
Luptând cu morile de vânt
Pe flancuri în desfăşurare,
Număr în gând cum bat încet
La tâmplă clipele din piept
Eliberat din colivii
Ca să te am:
-Putea-voi, oare ?

ARBORII GETICI

Negociind trădări ascunse aleşii noştri din scrutine
Iubind arginţii prodosiei să-şi vândă ţara la-ntâmplare,
Au defrişat în noaptea minţii întinsele păduri virgine
Ce-acopereau pe zări Carpaţii, din vremuri imemoriale;

Gura de aer ne-au vândut-o, umbra de frunză vaporoasă,
Cântecul viu şi cald cu triluri, emis de păsări exilate,
Ne-a dispărut codrul cel verde cu toată pronia-i cerească
Ca peste tot să ne rămână, pământul plin de crengi şi cioate.

Îngenunchiaţi arborii getici lâng-al lor loc de-ngropăciune
Jelindu-şi taliile zvelte legate strâns cu chingi în stive,
Încă mai au zvâcnire-ntrânşii, sevă în fibrele tăiate

Forţă-n inelele de vârstă să schimbe legile-opresive
Pentru-a stopa la timp măcelul iscat de minţi descreierate
Ajunse să conducă ţara prin vot,... şi-oculte tratative.

CERŞIND UN VEAC

Ţin post în fiecare zi, mă rog
atât cât am credinţă
Iartă-mă, Doamne de greşesc
cerşind cu gura mea haină,
C-am adunat la bătrâneţi
să am cu mare străduinţă
Averi încât să fericesc
moartea de fapt, ce va să-mi vină!

Şi mustră-mă mai des, te rog,
mi-o fi cred eu de-nvăţătură
Să încetez acest demers
în a-ţi cerşi lapte şi miere,
Nu pregeta, fii mai zgârcit,
închide-mi pustia de gură
Fă-o să tacă-n al ei greş
şi nu-i mai da te rog, ce-ţi cere!

N-o asculta căzută-n plâns
prin firea-i cutră şi vicleană
Ca un actor lacrimogen
în dramele cu măşti absurde,
- Testeaz-o Doamne, ştii ce vrea,
întinde-i iute o capcană,
Ascunde-i printre daruri dulci
şi-amar, din care să se-nfrupte!

Că mă iubeşti o, mai presus
de ‘nalta pronie cerească
Ştiind că-s hoţul pătimaş
să cânt pricesne la toţi sfinţii,
M-ai întărit să prad în zori
cu-nvrednicire ostăşească

Ce mi-am dorit mai mult din iad...
    căldarea-n care-s puşi arginţii!

De-aceea, Doamne, eu te rog
    cât încă-s treaz şi sunt în viaţă
Pune-mi în spate-o cruce grea
    s-o am de dus până la groapă,
Pe drum să vând bucăţi de lemn
    la preţurile de pe piaţă
Încât la cimitir să-ajung
    cu-o simplă scândură de toacă;

Şi-n ea să bat ca un nebun
    să mă audă mândra lună
Întrezărită prin salcâmii
    aflaţi în oaza de conştiinţă,
Pentru-a fi sigur mântuit
    pune-mi şi-o botniţă la gură
 Să nu mai pot cerşi un veac...
    cât ţine postul de credinţă!

UNDE DE-NTUNERIC

Atât de multe lucruri sunt ce nu le ştiu...
Şi mă frâmânt ca-ntr-un blestem intrat în corpu-mi
Ezoteric! Din nelumină răsărit eu, etimonul ancestral
Năuc preumblu făr' să simt că sunt trimisul solitar
să-mprăştii unde de-ntuneric.

Ca lumenul să conturez în translatare temporală
Calea de drum, de gând, de har, eu o scânteie de amnar
Cu anvergură-ambientală, nu simt funinginea de ler
Scăpătă de pe coş în vânt, dusă de-austrul curier
la rădăcina-mi ancestrală;

Că las amprente nu-i nimic, sau, radiez ceva anume
Neştiind ce dor mă va purta atras în spaţiul ecumenic,
De altfel cum sunt receptat prin felul meu de-a fi, de-a
spune

Nu cred s-aduc schimbări în jur arzând ca un fitil eteric,
Întunecat de-obscurantism, pretent la pur-abstracţiune
Oricât aş vrea să strălucesc, emit doar unde de-ntuneric.

LA CALUL BREAZ

Plecat din câmp de la cosit
să nu mă prindă toropeala
Cu-al meu năravaprig să merg
La calul breaz, să beau o bere,
M-am furişat pe după colţ
să nu mă vadă daica, Leana,
Rămasă-n sat să afle,... - ce-i ?
şi să mă spună la muiere.

Că numai eu ştiu ce-oi păţi
intrat în gura-i păcătoasă
Fiindcă-a aflat cum mi se scurg
ochii pe sâni la crâşmăriţă,
Frumoasă foc, cu părul lung
precum o salcie pletoasă
Aş bea-ntr-o zi la umbra ei
bere cât pui, într-o doniţă!

Mai toată ziua-s în călduri
ca un cotoi de prăvălie
Lihnit la masa de pe colţ
ştiind că este mai ferită,
O chem cu ochii-mi suferinzi
convins că dă pe datorie
Şi că degrabă va veni,
să-mi stingă patima-nrăită.

- Că voi plăti? O, nicidecum…
am să-i muncesc cinstit, cu râvnă,
Orice-mi va cere să-i repar:
tejgheaua, pondila, polata,
Să-i spăl paharele din bar,
să dau cu mătura prin crâşmă,

Sunt pregătit și-amant să-i fiu,
numai să-mi spună şi,… sunt gata!

Plecat din câmp de la cosit
să nu mă prindă toropeala
Cu-al meu năr av aprig să merg
La calul breaz, să beau o bere,
M-am furişat pe după colţ
până la gard la daica, Leana,
În geam să-i bat şi să o rog...
să nu mă spună la muiere!

APOLLO

Călătorind de-a lung pământul
Aflăm şi noi ca Marco Polo
Că nu-i va da nimeni de capăt
Oricât vom merge, mai încolo

Spre albul crestelor celeste
Ce-atrag ninsorile să cadă,
Şi cum răsar stelele nopţii
Din catedrale de zăpadă

În aure scrutând abisul
Sau, nemurirea de dincolo…
Ne înştiinţează paradisul

Că de pe cer Selena, solo
Lucind pe mări să-şi afle scrisul
Îl caută-n adânc, pe-Apollo!

CU FOBIA-MI DE SINECURI

De compromisuri sunt sătul
şi nici că mi-aş dori să fiu
Obedientul de serviciu,
pretenţi sunt mulţi
Îi văd, îi ştiu,
vor stima mea sau,
Sacrificiul neasumat
în vreun alt scop,
Decât la propriul lor deliciu;
norocul este că am strâns
Prin experienţ-atâta fler
suficient să deconspir
Hoţi-angajaţi din sinecură,
făţarnici, chiar neobrăzaţi
Cu rânjetul neşters la gură
sfidează tot şi-aruncă-n vânt
Scorneli de-ascuns, sub cuvertură.
Eu mă revolt:
- Lăsaţi-mă, că mă stresaţi,
nu vreau să stau cu voi de vorbă!
Chiar de-aş putea să vă accept
mă,-abţin de la orice demers
Să vă ajut pentru-a scăpa
din laţul tezelor de dogmă,
Vorbind de largul interes
ca despre-o ţintă fără noimă
Emiteţi stive de minciuni
şi oferiţi promisiuni
La cască-guri…
ce se conformă;

Nu doar atât, vi se supun
precum lichidele-n osmoză

Resuscitate permanent
de forţa transei exotere,
Pentru-a obţine semnături
la scaunul de sinecuri
Îi amăgiţi că le veţi da:
friptură, mititei şi, bere!
Norocul e că mi s-a stins
foamea prin involuţiune
Purificat să mă ridic
de sub mizerii la vedere,
Pe marja unui larg consens
unei idei să mă dedic
Am să depun un preaviz
spre-al folosi, ca prevedere.
Cu fobia-mi de sinecuri
şi de structurile de breaslă
Voi evita să mă pronunţ
pentru un jilţ propus anume,
Nici n-am să-accept
prin moşteniri
Să fie dat la vreo odraslă
c-am să exclam
Cu forţă-n glas pe drum, pe străzi:
- Vai, vai, ce lume!
şi-apoi cât mai convingător:
- Cel care-n scaun s-a urcat
obligat e…
să-l şi plătească!

CHIRIAŞ PE MAI NIMICĂ

A venit şi anul ăsta primăvara cu gând bun
Metamorfozat în seva unui vis trezit alene,
Înainte să plesnească pe crengi florile de prun
Iarna ne-a lăsat în ramuri lungi şiraguri de mărgele;

Perlele aflate-n gheaţa mistuită de lumină
Aurore diafane cu sclipiri de piatră rară,
Din nirvanele simţirii, fire ca de vatelină
Fac un şnur cu două bucle, meşterite cu migală

Într-un flutur alb cu roşu, agăţat peste tunică
Deasupra de inimioară ca un dor, la o adică
Semn de aţă iluzoriu-nchipuind un dragobete

Din doi ciucuri de mătase, mărţişoru-n piept la fete
Va sta pân' s-o topi bruma, chiriaş pe mai nimică:
Foc în suflet cât cuprinde şi, iubire… pe-ndelete.

VORTEX FUNEBRU

Eman răcori din energii celeste
Şi mă-ndestul cu-aleanuri nefireşti,
Trecutele idile pământeşti
Descriu în lut întreaga mea poveste;
Că dorm adânc să nu-ntărât amorul
Dintr-un cavou uitat la nemurire,
Ţârâie ploi de-a valma-n cimitire
Şi bat talăngi,... lovite cu piciorul.

Cavoul meu nu e ca celelalte
Cu îngeraşi, cu elfi şi, serafimi,
Ci-un puţ adînc să-ajungă-n profunzimi
Până-n abis, pe rute-ntortocheate;
Şi cum decad topindu-mă-n 'lăuntrul
Resuscitat să mă transfere-n duh,
Plumbul din piept m-apasă cu năduf
Ca de pe os să mi se scurgă untul…

Undeva-n câmp răsună solitar
Un cor de crengi cu bocete sfioase,
Copacii arşi din specia foioase
Expiră fum, la norii de hotar.
Neîndoios visez o evadare
De sub mantaua stratului cărbun',
În fine-aici revăd ca-ntr-un album
Idile vechi, descrise cu savoare;

Şi cum nu pot să-mi folosesc piciorul
Cât de puţin, alături să se-abată,
Visez câmpii, cavoul mă provoacă
Să-l redeschid ca duhu-mi să-şi ia zborul;
Pe-afară-n vânt răsună solitar
Un cor de crengi cu bocete discrete,

Cârduri de ciori lipsite de regrete
Închipuind un vortex funebral

Până la cer pe-a vânturilor slavă
Ca să-şi întindă aripe cernite,
Aşa şi eu din lutul cel cuminte
Eman răcori, tristeţe şi, zăbavă
Un fel de dor din straturile groase
Rămas captiv, visând la nemurire,
Ţârâie ploi de-a valma-n cimitire
Şi bat talăngi..., cu sunete de oase!

ÎMPRICINAŢI

Că nu mai pot să-ascund niciun secret
Nu-i vina mea deşi mă lupt, ţin parte
Chiar şi acelora cu morţii din fişet
Gândindu-mă probabil, c-au dreptate.

Nu pot blama de-asemeni nici fobia
Stârnită-n jur de intrigi-interese,
Că sunt de grup, de clan, democraţia
Lucrează-n draci şi-i plină de succese

Cu-nregistrări suspecte despre inşi
Nearondaţi politicilor, clare...
Rivalii toţi urmând a fi surprinşi

În situţii strict defăimătoare,
Noul scrutin să-i prindă compromişi
Şi-mpricinaţi cu teancuri,
de dosare.

SARCASMUL NEPUTINŢEI

Mă resemnez c-un hăhăit drăcesc:
- Urâte vremuri, ce sarcastic râs!
Pe vadurile ochiului deplâns
În lacrime cu luntre-am să plutesc.
Neputincios lopeţile-mi cad plumburi
Spre hău mă duc c-un nerv pasional,
Genele-mi şterg glasvantul ocular
Să pot privi-n străfundurile-i tulburi;
Ştiu c-am lăsat în zona lui deplânsă
Frumoasa mea sorginte de erez,
Prin renegarea-n faţă,-a unui crez
Eman răcori ca o făclie stinsă
Fiind obligat la alţii să mă-nchin
- Urât demers, vai ce smintiţi, ce loaze!
Regret nespus că-n varii ipostaze
Prilejuind alt om să redevin,
N-am reuşit să-mi resetez conştiinţa,
Frumoasa mea sorginte de erez,
Şi cum sunt dus ca orbul să votez
Hăhăie-n draci, sarcastică sentinţa!
„Căci la lopeţi mi-e nervul titirez
Şi-n mlaştină-mi înoată, neputinţa.”

NEÎMPLINITELE DORIŢI

Adolescenţi îndrăgostiţi precum crenguţele de rodii
Naivi în fragedul amor greşit-au timpul, vremea, locul,
Neştiutori de ce va fi conform preceptelor din zodii
Ce era clar s-a petrecut, şi nu le-a mai surâs norocul;

Treizecişitrei de serafimi au scris pe rând câte-o depeşă
Lui Dumnezeu, spre-a le-nceta greaua şi lunga exilare,
Înăduşind pustietăţi cu-alean de dor pe sub cămeşă
Săgeţi de-amor s-au revărsat peste cei doi întru-mpăcare.

Numai că între timp amorul ah, vai, nefericită soarte…
Neîntâmplându-se nimic atunci când rodiile coapte
Puteau prin flori a se-mplini şi din seminţe-a înrodi,

Cu un reflex neaşteptat a scos din cupa de păcate
Reminiscentele dorinţi pre rost a le reaminti
Că tinereţea-n van trecând… a pus şi dragostei, lăcate.

DEOCAMDATĂ

Îngenuncheată legea firii
de aspre reguli funebrale,
Când vom pleca la cer iubito
nu avem timp pentr-o erată,
Aeroporturile lumii
cu risc crescut pe terminale
Spre-a evita alte dezastre,
Vor fi închise,… deocamdată.
Prin gări s-au dat coduri de-alertă,
se-anunţ-un val de atentate,
Garduri de sârmă înghimpată
ne-nlăţuie, e embargou,
Viaţa având întâietate
afluxuri migraţionale
De-obscurantismul unor semeni,
ne ţin în staţii de metrou.

Nu mai am cum să-ţi spun, adio…
ce timp alert, ce cult, ce eră!
Fiind un adept al nemuririi
şi-având consemn la frontieră
Când toţi mă văd indezirabil
tu mai suportă-mă o vreme,
Ca între timp să prind noi forţe
să-nfrunt rigorile extreme,
Zburând la cer să-ţi las iubito
scrisă cu lacrimi o erată,
Asta-mi doresc şi, nu te teme,
fiindcă pe valul de-atentate
Aeroporturile lumii
de-obsurantismul unor semeni
Vor sta închise….
deocamdată.

MUGUR DE-AZUR

Vis albastru, cer cu soare
Mugur fraged, alb, şi pur,
Fulg de viaţă, colţ de-azur
Cu surâsuri matinale

Îmi cânţi ziua din răchită
- Ah, ce sunete…, ce vrajă !
Dezvelind ramul de coajă
Muşti din pulpa-i pârguită

Cu-amiros de primăvară
În vibrări de flori de gheaţă,
Şi cum vremea-ţi desfăşoară

Nimbul alb, fraged, şi pur
Îmi eşti zâmbet şi curgi viaţă,
Ca un şipot de azur.

METRONOMUL

Veni-va vremea când va sta
sub gene clipa ostenită
Întoarsă de ecoul minţii
fără putere să mai lupte,
Spaţiul concav a două gânduri
cu arcuirea risipită
Şi-a-nchis obloanele priviri-n
răsuflul ultimei secunde;

Asemenea unui spectacol
care şi-a tras de mult cortina
Pre rost gândit în van să-şi uite
emisiile regizate,
Resucitarea unor reguli
de trai pasiv, va fi patina
Scurgerii pustiei de viaţă
pe vaduri, nerecomandate ;

Statica dramelor aprinse
va dezrobi la timp ecoul
Regenerat să mai încerce
a bate ritmul monoton,
Unda de gând nerostuită
va ridica pleoapele minţii
Spre-a drămui pasul luminii,
în clipe, ca un metronom.

IMAGINI

Plouă mărunt, s-a-ntunecat Fănică,
De undeva cu ploaia îţi doreşti
Printre-amintiri să caut cu sfială
Imaginile tale pământeşti;

Şi nu mă mir că m-ai ales pe mine
Ca să-ţi exprimi ivirea-n năzăriri,
Aşa cum eu te-am cunoscut în viaţă
Plimbând tristeţi, candoare, şi-amăgiri;

Plouă mărunt, s-a-ntunecat Fănică
Căci te-ai întors din slavă în izvoare,
Și fiindcă-ți văd figura risipită

Printre-amintiri intens să mă-nfioare
Acum de Paşti, cu inima cernită
Am să-ţi aduc la cimitir..., o floare.

LA CRUCEA DE LEMN A CETĂŢII

Din munţi bătrâni coboară iar ţărani pe vechile sargeţii
Ca un ecou însângerat de pe crenelele din zare,
Oştiri de sfinţi martirizaţi la crucea poalelor cetăţii
Pe opt noiembrie se strâng, purtând cu ei o lumânare
Să o aprindă spre-a vedea dacă-n ţărâna transilvană
La locul sumbrei stăruinţi în a pieri cât mai degrabă
A mai rămas câte ceva: un vis, un fapt, poate o rană
Nevindecată între timp, deschisă şi la fel de gravă;

Căci au venit cu noaptea-n zori când pelerinii la cetate
Deja se văd trecând grăbiţi pe lâng-o cruce resemnată,
Sub ea vor aştepta-n genunchi, cu capetele aplecate
Pân-or vedea înscrisă-n lemn dorinţa-le nestrămutată
De a fi liberi peste veac, scăpaţi de jug şi sărăcie
Prin sacrificiul care-a fost, al dezrobirii pân' la moarte,
Convinşi că ţelul lor suprem, în a ieşi din iobăgie
Va triumfa învederând nevoia ţării de dreptate;

De,-altfel încă se aud şi-acum pregnant răscolitoare
Prorocirile lui Horia, rostite ca un Ultimatum:
„Că dezrobiţi n-om fi nicicând ci doar jertfiţi întru scăpare"
Şi dus a fost la eşafod, pe cantul roţii să-şi dea natul!
Optzecişişase de eroi, vulturi pe cer conjurând munţii
Precum un stol de serafimi la poarta vremii vinovată,
Blânzi şi sfioşi se întâlnesc după mulţi ani de persecuţii
Să cerceteze de mai e… , groapa comună de-altădată!

Chemaţi de-acelaşi Sfânt Martir, asceţii noii generaţii
Din mânăstiri se-adună iar pe lunca Mureşului lină
La edificiul maiestuos, emblem-a mândrei noastre naţii
Care-ntre timp a renăscut cu forţe proprii din ruină
Spre a urca necontenit încrenelând vârful de stâncă
Ca o acvilă căutând locul de cuib pe mândra zare,

Predestinată-a fi-n eter plutind în liniştea adâncă
Ca să străluce străjuind, întinse plaiuri transilvane;

Oştiri de sfinţi coboară iar la cripta crucii de lumină
Să o aprindă peste veac ca o făclie de-nchinare,
Sub poala dealului cu pini, în poienița de sulfină
Pe opt noiembrie se strâng, reîmpăcaţi la cer să zboare!
Străinii trec neştiutori de sacrificiul la cetate
Precum şi noi furaţi de griji, uitând de cele de cuviinţă,
Eu mă gândesc c-ar trebui s-avem un dram de pietate
Spre-a le zidi un monument şi-n locul crucii, o troiţă

La care bunii credincioşi, românii toţi cu mic, cu mare,
Să se aplece spre-a-i cinsti, şi să le-aprind-o lumânare.

DISCREPANŢE

După efortul unui ins depus în cadrul breslei sale
Nu mi se pare-a fi corect ca printr-o lege rea, neclară,
Valorile de împărţit din bugetele generale
Să nu mai poat-acoperi, nevoia zilnică de hrană;

Unu la optsprezece e raportul de clasificare
Dintre salariul unui sluj şi-al vreunui oareş'-ce vlădică,
Mi-e peste fire să-nţeleg de ce primesc cu oca mare
Favorizaţii din sistem și, cei mai mulţi cu-ocaua mică!

Coşul de hrană fiind oricum problema gravă a trăirii
Născuţi egali nu-i un pretext să căutăm alte soluţii,
Când prin geneză ne e scris să guverneze legea firii

Neacceptând darul divin, intrăm cu firea-n contradicţii
Şi-n discrepanţe fel de fel, care sunt sursa izbucnirii
Revoltelor ce vor schimba şi mătura,... din instituţii.

MINERIADE

Îngrijoraţi prin galerii minerii
De multele frustrări şi derapaje,
Sortiţi a fi scormonitori prin beznă
Răbufnă-n şut şi ies din abataje;
Ortaci supuşi la mina-nstrăinării
Îngenunchind sub crucea de pe munte,
Cu ochi de tuci ca flacăra de humă
Cer un răgaz, destinul să-şi înfrunte;
Plecând la drum cu-o unică speranţă
De a opri la vârf întreg complotul,
Pe-al lor demers urmând ca şi magiştrii
Să intre-n şut, să dea cu târnăcopul!
Reaşezând povara să o poarte
În mod egal pe umeri fiecare,
Cotă având din rodnicia muncii
Şi cei aflaţi vremelnic la strâmtoare,
Sau, obligaţi de parveniţii ploii
Să fie slugi şi pururea la greu,
Trebăluind în galerii fecunde
Prin zăcământul plin cu minereu
Până-n străfundul inimii de munte
Cu ochi de tuci la mina-nstrăinării,
Cer un răgaz, destinul să-şi înfrunte
Pe legea lor cu gând curat, minerii.

TESTUL DE STRES

Nepregătit să trec astfel de teste
I-aş fi-njurat de sfinţi pe-aceia care
De mânecă să mă fi tras: - Măi frate,
Ce vrei să faci, ai bani de finanţare?

Ţi-ai luat din timp măsuri de siguranţă
Ca pe parcurs să nu te faci de râs,
Eşti ferm convins că vei putea susţine
Pân' la final, ce-n minte ţi-ai propus?

Stresat de țel să cazi într-o-nvoială
Cu băncile, e riscul ce te paşte!
Fiind îmbătat cu abur de cocleală

Emis oricum anume să te-mproaşte
Cu fantezii, vezi că-ţi vor lua bancherii
Şi sufletul… 'nainte de-a te naşte!

SCENARIUL

Actori grăbiţi cu pălării de paie
Nu mai ţin cont de reguli
Sau onoare,
Că-i un mister la teatrul de repere
Mă rog, vin mulţi, afacerea-i de bine,
Pe bulevarde circulă-austere
Triste figuri cu-obraji de paţachine
Într-un scenar'…
Lipsit de-orice pudoare;

Falşi cavaleri ai meselor rotunde
Vând aiureli, că lumea-i
În sincopă,
Interesaţi de propria-le salvare
Disimulând asceza interlopă
Ne spun că au destulă-amfetamină
Ca adjuvant al scoarţei cerebrale,
Pentru-a salva
Întreaga Europă!

Trişti figuranţi cu-obraji de paţachine
Neţinând cont de reguli
Sau onoare,
Proaspăt admişi la teatrul de repere
Voioşi că sunt plimbaţi în limuzine,
Au prins curaj şi ţipă de plăcere
Schelelăind pe scenele-oficine
Dup-un scenar'…
Lipsit de-orice pudoare.

TACI!

N-am trandafiri să îţi ofer de Paşte,
Nici flori de mirt, nici lauri, şi nici maci,
Că pot să-ţi cânt pricesne la vecernii
Plin de-ntristări îmi spui din cuie: - Taci!

Mă înfior şi-a te privi bag seamă
Umil cum sunt să-ţi glăsui nenorocul,
Nu am arginţi atât cât să dau vamă
Timpul să-ntorc, pe cruce să-ţi iau locul

Și-ascultător cum nu mă ştiu din fire
Te înspăimânt prin setea de-a cunoaşte,
E încă-april, se schimbă luna plină,

Au început noroaiele să-mproaşte,
Pe când din slăvi ne-nvălui cu lumină
Simt că în noi..., discordia renaşte!

ACASĂ

Motto:

„Foaie verde floare-aleasă
Nicăieri, nu-i ca acasă !”

De bucurie saltă prispa casei
când sufletu-mi se-ntoarce spre izvoare,
Lumini de dor prefigurând amurguri
mă ţintuiesc, cu-a locului răcoare.
Un grai şoptit încununând privelişti
peste un câmp anume de cinstire
Zboară încet, să-mprejmuiască locul
unui altar, ales ca mântuire;
Fiindcă ni-e scris să vedem fiecare
raiul din cer cu faţa-i spre pământ,
Neştiutori de locurile sfinte
trecem absenţi, prin ele când şi când.

Mă înfior cum uit de-atâtea treburi
ce mă reţin să mă întorc acasă,
Pe mersul greu nădejdea clipei scurse
m-a scos din minţi cu-odgoane de mătasă;
Sperând să am un licăr de trezie
ca un beţiv ce soarta-l peocupă
Mai mult decât mustrarea de conştiinţă
că și-a vărsat licorile din cupă,
Peregrinând pe rutele pierzării
în fine simt nevolnic cum se gată
Călătoria până-n prispa casei,
spre a-mi afla odihna meritată.

Sigur, aici, ruşinea mi-aş ascunde-o
indiferent ce-aş fi făcut vai, toate
Frustrările şi tarelele simţirii
în marja lor pe grila de păcate.

Fiindcă ni-e scris să-ajungem la izvoare
din când în când, să ne spălăm pe faţă
Şi reprivind în cuva spălătorii
de ce vedem, să nu ne fie greaţă;
Ci doar un zbârr,… un fel de tresărire,
ca un imbold de tulburat obsesii,
Acasă-ajunşi să ne lăsăm la uşa
fără zăvor, preaplinul de depresii

Şi-apoi scăpaţi de nourii pierzării
să ne postăm în pragul casei sfânt,
Aşa ni-e scris, să curăţim izvorul
deasupra-n cer prin ţigle picurând
În amintiri asemuind privelişti
ca un clișeu pe meandrele de neam,
Lumini de dor cu soarele-n ‘lăuntru
ne vor chema la filmul unui hram
Mijlocitor, simbol al veşniciei
împodobit cu-ofrande când se gată
Călătoria sufletelor noastre…
Pentru-a-şi găsi odihna meritată.

NEGURÂND LĂUNTRUL

Inimă-ncrezută cu opinci de soare
Îmi arunci din talpă străveziri de umbre,
Ochii-orbiţi de gânduri prind în depărtare
Cu urechea minţii vaiere şi surle

Negurând lăuntrul zilelor albastre
După anotimpuri ce s-or petrecut-a,
C-au crescut ciulinii sufletelor noastre
Şi-i aproape vremea de-adunat cucuta;

S-o păstrăm uscată-n saci de etamină
Bună pentru ceaiul de resuscitare,
Să ne spălăm ochii cu terebentină

Şi-n delir să mergem glonţ, la vrăjitoare
Că-i în trend, la modă dar, şi noaptea minţii-i
Să dăm crez urechii,… neascultătoare!

ALPINISTUL

Escaladez tot ce-ntâlnesc
pe drum zădărnicindu-mi calea,
Mă rog, aspir să mă ridic
deasupra lumii, şi-i firesc!
Tresaltă-n mine, simt un dor
considerat a fi chemarea,
Vreau să plutesc peste gheţari,
vreau s-ating culmi,
Să urc, să zbor,
şi-am să mă lupt ca să obţin
Ce mi-am propus,
cu toată-ardoarea!

Ca din ‘nălţimi să pot privi
poteca şerpuind în vale,
Rotindu-mi ochii pe-orizont
am să exclam:
- Cât sunt de mare!
şi ce puteri am căpătat
Acum, înstăpânind departea
făr’ să-mi dau seama că-n înalt
Conjuncţiuni paranormale,
cu-al lor festin mă copleşesc
Urmând să-mi pierd,
identitatea.

De altfel şi-alte năzăriri
îmi trec prin cap, binemersi
Aşa cum stau împroţăpit
coabitant cu zare-albastră,
O simplă pală de-adieri
mă retrezeşte ce-s de fapt:
- Un moft, un pai, un vai de ieri,

un privitor la o fereastră,
Un fulg de viaţă-nsetoşat
luat de curenţi
Şi dus,…
pe creastă !

APARENŢE

La galeriile de artă
Azi ţi-am promis că am să vin,
Chemat şi-n alte părţi de altfel
Ca să te văd, voi sta puţin;

Sunt stânjenit de-aceleaşi pricini
Ce timpu-mi mărunţeşte-n zdrenţe,
Să fac din ele-aş vrea iubito
Perdeaua noastră de-aparenţe,

Un nor subţire ca de ceaţă
Plin cu figuri imaginare
Încât să crezi că au prins viaţă

Picturile ambientale
Spre-a-mi savura din ochi sărutul
Ascuns privirilor, de faţă.

MARTOR TĂCUT

Un gol adânc s-a-nfiripat
prin tot ce-a fost strâns laolaltă
Sub ochii noştri-nceţoşaţi
de-mpătimiri halucinante,
Nu numai somnul raţiunii
la rău… e parte integrantă
Ci şi lentoarea grea a minţii
de-a lua decizii importante;

Instanţele pe rol şi-arogă
dreptul de-arest asupra vieţii
Când sunt aduşi în plen pârâţii
chiar şi cu targa din spital,
Judecătorii de şedinţă
îşi etalează epoleţii
Şi gradul de acoperire...
din câmpul tactic, cazual;

Trişti ignoranţi la dezinfecţii
impuse de necesitate
Secretizând pe şest microbii
aflaţi în cuva de saca,
Refolosind de-această dată
sintagma „mâinilor curate”
Ne doare-n cot de salmonella
ori, că ne moare cineva!

Cu bună ştiinţă ne hrănim
jumatea-ntunecat-a firii
Printr-un demers exasperant
nemerituos să devenim,
Asimilând munca de-o viaţă
a unor capete ilustre

Cu mintea plină de-aroganţă
sublimei firi, ne-mpotrivim

Şi-i evaluăm constant esenţa
în paralel cu entropia
Martor tăcut al devenirii
prin inerţia-i controlată,
Că vom sfârşi în ştreang ca Iuda
după procesul din Iudeea,
Sincer, eu cred c-o să-avem parte
de-aceeaşi cruntă, judecată.

POM DE-AŞ FI

Pom de-aş fi n-aş lăsa frunza de pe crengi să o ia vântul
Ce-ndeobşte călătoare va dori să i se-ntâmple,
Ştiut fiind de toţi că frunza-i locul unde-mi şade gândul
Mă întreb mirat privind-o: - Unde se va duce, unde?

Şi cum frunzele pe ramuri alintate de lumină
După ce-au slujit copacul către zări să plece-ar vrea,
- Dă-mi voie te rog, Părinte, să le strâng la rădăcină
Şi de nu le-oi putea strânge-am, să le las în grija Ta!

Că sunt om, nu vânt prădalnic gata să le risipească
După cum îi e menirea la sfîrşitu-oricărei toamne,
Om şi pom, în armonie împreună să trăiască

Asta îmi doresc din suflet, să mă pot odihni Doamne,
Cu capul lângă tulpină, deasupra de rădăcină
Şi cu pronie cerească, Tu, prin crengi...
să-mi dai lumină!

ÎNGERI DAMNAŢI

Privesc cum cerul decăzut
    într-un marasm fără speranţă
Nici n-a clipit când între noi
    a fost schimbat-orânduiala,
Coruptul fulger globular,
    ţâfnos şi plin de aroganţă
Printr-un exces de-nvingător,
    ne-a însemnat cu potricala;

Iar noi, fugind care-ncotro
    să-ajungem pân' la cimitire
Ştiind că rănile rămân
    adânc în carnea sângerândă,
Se mai aud din când în când
    icniri de oarbă-mpotrivire
Ca şi cum îngerii damnaţi
    ar mai spera într-o izbândă;

Pare-un război fără sfârşit
    cu-aceleaşi aprige demenţe
Pe frontul marii încleştări
    dintre-ntuneric şi lumină,
Steaua pe cer precupeţind
    să facă între lumi, podeţe,
Echilibrând zile cu nopţi
    n-a mai dorit să intervină

Şi nici în a recupera
    oarece şanse din înfrângeri,
Privind la spiritul revolt
    al unor inimi neînfrânte,
Fâlfâie nori spre-a aduna
    de-ndată cetele de îngeri

Peste-un ocean de încleştări,
la poarta ultimei redute.

Şi-astfel cu toţii-au hotărât
să-ajungă pân' la cimitire
Ştiind că semnele dispar
în groapa de pământ flămândă,
Fâlfâie nori spre-a risipi
icniri de oarbă-mpotrivire
Ca şi cum îngerii damnaţi
ar mai spera într-o izbândă.

x

De-aceea nici nu se grăbesc
în a-şi alege-orânduiala,
Şi nici că teamă nu le e
de-or fi-nsemnaţi ...
cu potricala!

AMĂRĂCIUNI

Luat prin surprindere rămân
De ştirile ce-mi vin cu luntrea,
Pe cât sunt eu de-ngâdurat
Mai rău parcă, mă doare fruntea!

Ce nenoroc, sau ce blestem
Că voi mânca pelin cu pâine,
De fapt şi-oţetu-i mai gustos
Dacă-l păstrez de azi, pe mâine.

Obişnuit s-ascult minciuni
Involuntar reţin răvaşul
Pentru-a-l deschide-a doua zi

Atunci când voi citi mesajul,
Sperând să n-aibă,-amărăciuni
Şi-i de încredere… poştaşul.

PARFUM DE ROMANŢĂ

Era o vreme ca şi-acum dacă-mi aduc aminte
Ploua în parc şi ne plimbam ascunşi sub o umbrelă,
Primisem un permis să-ajung acasă, Doamne-sfinte
Că îmi zâmbea un curcubeu precum o acuarelă,
Precum o acuarelă.

Eram aşa de fericit să-ţi spun cât mi-eşti de dragă
Nerăbdător ca un copil să mă-ntâlnesc cu tine,
Eu îţi scrisesem între timp că voi veni cu treabă
Să văd ce spui şi dacă tu, ai să mă-aştepţi, iubire…
Ai să mă-aştepţi, iubire.

Vroiam din suflet să te strâng uşor de subţioară
Şi prin alinturi să îţi dau văpăi cât să te-asude,
Numai că tu privind pe lac o lebădă cum zboară
Mi-ai risipit orice-ndrăzniri prin ramurile ude,
Prin ramurile ude.

Vroiam de-asemeni să-ţi vorbesc şi gura de a-ţi cere
Cu gesturi tandre mi-ai respins avansul de-mpăcare,
Băteau pe-alee stropi de-argint cu micile lor sfere
Că revărsau în evantai pârăuri de-tristare,
Pârăuri de-ntristare.

Ploua încet şi trist ploua pe umbreluţa-ntinsă
Că între noi bătea un vânt ‘nadins să ne despartă
Şi cum degeaba se căznea văpaia mea aprinsă
Tu mijlocită între lumi pluteai îngândurată,
Pluteai îngândurată.

Era o vreme ca şi-acum dacă-mi aduc aminte
Tu liceană, eu soldat, ascunşi sub o umbrelă,
Primisem un permis să-ajung acasă, Doamne-sfinte
Că îmi zâmbea un curcubeu precum o acuarelă,
 Precum o acuarelă.

IHTIODONTICA

A inspira şi-a respira
   depind în mare parte cum
Ne este spaţiul de curat
   şi atmosfera-mbietoare,

Nu pot să spun acelaşi lucru
   despre-ambianţa-ntre idei
Unde respiru-i mai intens
   cu cât mizeria-i, mai mare!

Şi-atunci când gândurile tac
   e greu pe fond a recunoaşte
Că empatia-ntre idei

   e-asemeni peştilor din lac
Unde cei mari înghit de vii
   pe cei mai mici,…trădaţi de
            broaşte.

LUSTRAGIUL

Acel imbold care mă ţine-n viaţă
El, lustragiul pieselor de lut,
Catifelat ca pânza de mătasă
Şlefuie-n van fervoarea ruginoasă-a
Unui prezent, etern necunoscut;
Întârziind nemotivat la-nfrângeri
- Ah, am uitat de zornăitul cheii!
Docil în front şi depunctat prin plângeri
Nu am permis cohortelor de îngeri
Să zboare-n zori, din peştera femeii;
Bun chiriaş al vechilor mansarde
De la adresa unui paraclis,
Contrapunctând atacuri revanşarde
De peste tot cu focuri de petarde,
Din combatant am devenit proscris.
- Pe ce motiv? Fiindc-am căzut la pace
Şi-am căutat o cale de mijloc
Să pot vorbi, convinge, şi atrage
Distinşi rivali cu cercuri la dăoage,
Setoşi şi ei, să bea din poloboc;
Paşnic de fel într-un război multiplu
Pe frontul larg cu steagurile-n bernă,
Nemerituos ca să câştig vreun titlu,
M-am apucat cu noua-mi stratagemă
Să lustruiesc paharele,
… de-un litru.

HIENA

Truditorul de bucate
Neştiind preţui munca
A dat ghies hienei să-mpartă
Untul, păinea, brânza, şunca…

Lăudându-se că ştie
Mult mai bine ce-i belşugul
Decât el, slujbaşul obştei
Ocupat cu meşteşugul.

Nici n-a pregetat surata
C-a-mpărţit cămara-n patru
Cât ai zice peşte,… gata!

A tras neică cu daracul
Trei măsuri răsplată sie-şi
Şi-una numai,… la săracu'.

DE PRINOSU-MPUŢICIUNII

Anateme desuete, calde pricini bocitoare,
Sfârcuri albe subţiate cu alinturi de răsfăţ,
Ţipă-n mine clopotarul ce cu mâinile legate
Mă opreşte să particip,
la popota de dezmăţ.

- Vai, prinosul de blesteme mi-a vărsat oala cu lapte
Încât plâng neprihăniţii doritori a fi-nţărcaţi,
Şi cum n-am altă putere încercând să-i ţin deoparte
La altarul de spovedii,…
vin ca draci-mpieliţaţi

Cupluri de bărbaţi şi dame ameţite pân' la criţă
Bune să transporte crucea unor inşi arhierei,
Apăruţi din întuneric ca vampirii pe uliţă
Trec în grupuri solitare
aşa-zise… cupluri-gays,

Ce vor drepturi ca şi ceilalţi muritori de pretutindeni
Arondaţi la ambianţa scrupulelor semidocte,
Fiindcă nu-s ca trandafirii să-nrodească de armindeni
La guvern pretind o lege,
prunci din faşă să adopte

Schelăind la preoţimea ce cu fumuri de tămâie
Din cădelniţe aprinse să-i alunge hăt,- departe,
Libidinele obscene încintate la călcâie
Pe asfaltul negru-al străzii
ţopăie îmbârligate

Să ne-atragă în convoiul martor al neruşinării
Şi cu mâna să ne cheme la desfrâu şi la dezmăţ,
Ascultând cum bate-arângul răsunând afurisenii
De prinosu-mpuţiciunii
suntem poftiţi, la ospăţ.

ADIO, TU!

E ziua porţilor deschise
de vrei să treci cu Da, sau Nu,
Pe tablierele privirii
scrie în clar: - Adio tu!

Proximitatea unor reguli
ne înlesneşte la bilete
Chiar de-ntârzii, primeşti acelaşi
- Adio tu, fără regrete,

Fără speraţa regăsirii
râvnită dincolo de praguri
Ca într-un dus-întors besmetic

cu-Adio-n lacrime şiraguri
Precum ai face-o farsă firii,
schimbând doar locul...
la năravuri!

SUFLET BRÂNCUŞIAN

Dor de cânt, miraj de stele,
zbor spre nicăieri adastă
Să se-ntoarcă adevăru-n
vadul lui de la-nceput,
Din înaltu-nţelepciunii
peste vatra strămoşească
Ning în şoapte cuminţenii
de tăceri ca un sărut.

Pe-undeva, averea lumii
terfelită-n sine însăşi
Ca prin formele ei pure
s-aibă zone colţuroase,
Învechitele scenarii
cu samsari de sinecure
Au reinventat sintagma
practicilor firoscoase

Ce cu mari erori de stigmă
care să-umilească sfântul
Din Hobiţa-nstrăinării
printre-a lumii catacombe,
Lovit fiind de piatra stâncii
und' şi-a dăltuit mormântul,
Ipocrită guvernanţa, vrea sculptura
să și-o-aronde:

Fiecare-i părticică
risipită peste vreme,
Fiecare-i aşchioară
din a glăsuiri-i daltă,
Fiecare-i dor de-ntoarceri
împietrit în anateme,

Fiecare-i colţ de suflet
exilat,… într-o erată.

Dor de cânt, miraj de stele,
zbor spre nicăieri adastă
Ca din crumpeni veşnicia
în simţiri să ni se-ntoarcă,
Şi cum nu putem admite
pretinzând că este-a noastră
Cuminţenia din soclu, nevorbind,
... parcă ne ceartă!

TOCMAI PENTRU-ACELA!

Am văzut cu ochii cât de neagră-i lumea
Plină de emfază, fast şi lăcomie,
Câtă nepăsare nu vă spun vai, câtă
Răutate-asiduă şi neomenie!

Valorile firii luate-n derizoriu
Stau închise-n hrube de exterminare,
Linguşeli sinistre urcă promontoriul
Unei deşănţate agonii avare;

Încă nu-i pierdută bruma de speranţă
În a mai renaşte mila, bunătatea,
Caut cu-ndârjire fraţi de circumstaţă

Dintre care şi-unul, de voi şti că are
Dragoste în suflet Dumnezeu, preabunul
Tocmai pentru-acela..., va cruţa
cetatea!

PE VADUL SFINTEI DUMINICI

Sufletul din trup va curge pe un vad ca de cristal
Izvorât din goliciunea serpentinelor ventrale,
Dacă dragostea-l trimite când şi unde are val
O nălucă cât sclipiciu-i,...
  pecetea domniei sale

Pusă peste şapte zile din care cam jumătate
Negre sunt prin străduinţa deveniri-ntru păcat,
Cu puţin sânge la mijloc transformat apoi în lapte
Va dori pe loc să curgă-n,
  şapte vaduri de-nţărcat;

Prescurtări secvenţiale inspirate de la aştri
Rotitori de fire lucii din al cerului alb caier,
În coconul său de-omidă îngerul cu ochi albaştri
Va primi atâta hrană,...
  cât se pune pe un taier

Din care emană straniu aurore de safire
Armonii de viaţă dulce pân' la inima mea, fiara,
Gerul dintre şapte aştri străbătut în şapte zile
Pe vadul sfintei Duminici,…
  va fi despicat cu gheara.

Hăbăuc prin întuneric să mă satur de lumină
În a doua jumătate aşa-zis săptămânală,
Barierele de treceri aşezate într-o rână
Pe ferestrele de vise...,
  deschid poarta mea astrală

Spre o camera ascunsă la izvorul de speranţă
Cu cămara plină de-altfel feluritelor iubiri,
Ce mă trag în întuneric de cum pun mâna pe cleanţă
Nălucind sclipiri de suflet
aspirantei deveniri,

Într-o viaţă ce va curge-n serpentinele ventrale
Ca Duminica să-şi pună,...
pecetea măriei sale.

UNOR DIVE

Când pe stradă trec galante prefăcut a fi pedante
De fapt vor să ne arate că sunt foarte elegante.
Asta ştiu, chiar îşi doresc încercând să ne surprindă
Afişându-se ca dive ce pe străzi poşeta-şi plimbă

Dacă-ar fi să-mi spun părerea despre ele:- Nu îmi plac!
Poate, altfel îmbrăcate... cred, mai bine-ar fi să tac
Şi să-ascult cum două fâse ciripesc băute criţă:
- Ţi-ai găsit gagic un cuc, cât mi-eşti de nesuferită!

Ai scăpat ca prin minune cum arătai de umflată,
La-nceput ai spus c-ai cancer, vai ce glumă nesărată
Să te creadă prostovanul năucit, fără să-ntrebe:

- Ce-ai făcut în holdă soro, de ce ţii în braţe-un bebe?
Şi-arăţi parcă mai schimbată, eşti mai galbenă la faţă,
Dacă nu-mi spui al cui este... taci şi creşte-l,
fii galantă!

FIARA DIN NOI

E scris în litera scripturii şi-n „n”-şpe mii de constituţii:
„Să nu ucizi, că-i datul firii şi să nu furi, de-asemenea”,
Nebunii-nscăunaţi pe funcţii printr-un disculp’ de atribuţii
L-atrocităţi ne-nchipuite
cu noul ev, se vor deda;

Relaţiile-ntortocheate din amplul spectru-al devenirii
Îngreunându-ne parcursul să-atingem praguri sociale,
Vor devia harul lăuntric marşând prin normele trăirii
Să dea avânt sălbăticiei
în zona poftelor carnale;

Orgii de fapt ne-nchipuite, atrocităţi cât să asmută
Fiara din noi în detrimentul sacramentalelor decepţii,
Se vând, se cumpără de-a valma tot ce-i plăcut sălbăticiunii
Demonul ban ucigând omul,
cu-ntreg cortegiu-i de percepţii.

- Să nu iubeşti! Va scrie-n legea orânduirii sociale,
Pentru-a permite fratricidul în sânul noii generaţii,
- Să ne urâm! Va sta la baza filosofiei viitoare
Ca dup-un atentat sinistru,
cei vii să scrie aberaţii;

Că suntem prinşi în evoluţii, sau involuţii de tot felul
Participanţi activi pe frontul unor direcţii de urmat,
Cu trupul nostru-aflăm că moartea este mai vie decât ţelul
Indiferent de ce-i adusă :
războaie, lovituri de stat…,

Atrocităţi cât să asmută fiara din noi în detrimentul
Fundamental al devenirii consensuale prin iubire,
- Să nu ucizi, e-un dat al firii, lasă-ţi pe câmp harnaşamentul
Şi reîntoarce-te la viaţă…
să poţi scăpa din îngrădire

Ca să-ţi asumi în libertate eventualele decepţii,
Fiara din trup să deservească sacramentalelor
…, percepţii.

PLOUĂ ALB

Plouă alb din păpădie picurând argint de vată
Plouă-n şir până la capăt controversele-a mirare,
Număr stropii în cădere cu privirea-nceţoşată
Tropotind uşor l-atingeri mângâieri de-mbrăţişare;

Duce-m-aş până la stele să zbor lin ca o nălucă
Prin grădinile iubirii undeva-ntre curcubee,
Risipită-n stoluri stranii a mea inima năucă
Va dori să-atingă aştri şi din cer eter să beie;

Plouă lin din păpădie amintirile-a mirare,
Plouă-n şir să îmi închipui caere din nori de vată,
Plouă alb cu puf de stele aşternându-se-n covoare

Plouă valuri peste ţărmuri, ţărmurile peste mare,
- Ce mister, ce frumuseţe! Perspectiva-ndepărtată
Îmi promite pân'-la capăt, mângâieri
de-mbrăţişare.

RITUAL

Când de rutina zilei n-am scăpare
Gândind că pot
S-o schimb pân-am să mor,
Călcând instinctual pe-aceleaşi trepte
În loc să urc…, în fine-am să cobor!

Adăugând la lucruri cunoscute
Nimic în plus ce poate să stârnească
Vreun interes, vreun junghi de senectute
Mă rog în gând, şi spun:
- Doamne ferească!

Aşa cum sunt le voi păstra intacte
Cum le-am primit şi eu ca moştenire,
De voi să schimb ceva pe ici, pe colo,
Mi-e mai comod să-mi văd de treabă
Frate!

Neperturbat să curgă de la sine
Ce am deprins de-a lungul unor ani,
Fiind protejat de practica curentă
Nu voi să risc…
Şi nici să-mi fac duşmani!

Totuşi, ar fi nevoie de-o schimbare,
De-un cadru nou cu trend inovator,
Că-i timp destul gândesc:
- Nu-i nicio grabă!
Şi-n loc să urc…,
în fine-am să cobor.

DOMESTICĂ

Nucul se scutură, casa se bucură,
Vântul îşi flutură umbra-n pârleaz,
Sare să-mi vină ca o felină
Pisoiul în braţe, lipit de obraz;

Latră-Azorel, guiţă-un purcel,
Gâştele zburdă scăpate prin crini,
De cum mă văzură îndată-ncepură
Să cânte cocoşii din dud, la găini;

Bunica-i plecată la râu c-o găleata
Neştiind sărăcuţa de mine că vin,
Închid portbagajul şi las tot bagajul

La poartă. Emoţii profunde mă-ncearcă:
N-am cheia la casă, voi sta pe terasă
O vreme, să-apară bunica:
- Ce chin!

CÂNTARE SOARELUI

Ne-nchipuitul foc al veşniciei
astrul central din vintrele genunii
Împrăştiind cu razele-i de aur
slava din cer spre marginile lumii
Din care eu sămânţă să-i răsar
vlăstar de duh, minune-n revărsare,
- Ce să-i ofer, nu ştiu şi nici măcar
să-i cad umil în rugă la picioare

Nu cred să pot, probabil de ruşine
că-s păcătos, fără recunoştiinţă…
Din ce-am primit gândesc că-ar fi mai bine
să dau şi eu la cei în suferinţă
Suflet al meu, scânteie-a vieţii mele
ce strălumini până-n adâncul firii,
Ajută-mă şi ţine-mă aproape
până-am să trec de zarişte a muririi!

Că tot cei viu la început lumină-i
pe-ntregul cer să se prefacă-n mană,
Mana în flori şi florile-n grădină,
grădina-n rai, cu duhul tău bag seamă
Ce-i peste tot spre-a ne crea anume
oameni să fim în spaţiul de verdeaţă,
Cutez să cred că suntem o minune
de oglindiri,… privindu-te în faţă.

E doar un gând neisprăvit prin rostu-i
un vis ciudat închipuit în minte,
Ne-având model decât pe mine însu-mi
presimt că-s jar de flacăra fierbinte
Soarele meu tu, steaua vieţii mele
ce-mi modelezi făptura cu blândeţe,

Oricât de mult aş încerca cu ochii-mi
n-am să-ţi cuprind întreaga frumuseţe!

Şi nici în psalmi rostiţi cu pietate
amestecând cu grijă la cuvinte,
Chiar de-aş schimba pe întregime dexul
tot n-aş putea să te cuprind, părinte!
Că te implor mi-e unica speranţă
şi te ador până-am să cad în vrie,
Mă rog ca tu când vei simţi acestea
să îţi reverşi întreaga bucurie!

x

Teamă îmi e c-o să te superi Soare,
de-ai să m-auzi jelindu-mi disperarea,
Că te iubesc, ia-mi vina de pe umeri
şi pace dă-mi…, să-ţi pot cânta
splendoarea!

ALUNECĂTOR-LEGATE

De pe cerurile minţii ca o salbă de mărgele
Filigrane de argint lacrimi strâng şi ţin legate,
Să nu-mi plouă suferinţa strecurată printre gene
Picurând cu luare-aminte-n mărgeluțe sidefate;

Gândurile ca şi ploaia în corola ei de ceaţă
Hohotind sminteala firii cu emfaze de năduf,
Speriate de-ntuneric căutând un loc de joacă
Vor zbura să cate steaua, rătăcită prin văzduh;

Lacrimile de sidefuri în argint filigranate
Dor de zi unduind buza nesătul-a unui râs,
După ce-au trecut de gene, alunecător-legate

Au întins de-a latul feţei un răscol cu răutate
Să împartă suferinţa prin ecouri sidefate
Din tresaltul unei inimi…, la obraji mişcaţi
de plâns.

P. S.

Oricât de mult vom dori să eliminăm distanţele metrice pentru a fi cât mai aproape unul de celălalt, libertatea de exprimare subordonată ego-urilor proprii, pe lângă faptul că ne va ţine mereu despărţiţi, va adânci şi mai mult între noi prăpastiile emoţionale.

CUPRINS

PRINTRE LACRIMI 5
CARUSELUL 6
AJUNUL 7
CENTURIONUL 8
NANDRU 10
FLORI DE GER 11
PRICINI DE-NTORS 12
ORÂNDUIALA 13
RESTANŢIERUL 15
PLÂNGÂND ÎN DOI 16
PERINOCUL 17
PLOUĂ-N FEBRUAR' 18
CONTEMPLAŢIE 19
ATINGERI 20
DRAGOBETE 21
EXIL IMPUS 22
DOAR SCĂPĂRÂND 24
DRUM DE NOAPTE SPRE VENUS 25
STRANIE ISPITĂ 27
TRILURI PE RAM 28

MĂRGEANUL 29
KATMANDU 30
CHERHANAUA 32
CONFUZII 33
CONSEMNATUL 34
HOŢII DE MOAŞTE 35
ALELUIA 37
REŞEDINŢA 38
SĂ NU RĂCEŞTI 39
PĂIANJENUL 40
PERMISUL 41
SIMTE-MI 42
POŞTĂRIŢA 43
BALADA LUI DINU DUDULEANU 44
NERUŞINATA CASTĂ 48
INEPŢIUNI FRUSTRANTE 49
CODURI 50
CERNAVODĂ 51
IORDANUL COPIILOR 53
MĂ RUŞINEZ 54
DÉJÀ-VU 56
PSEUDOCHINEGHETICOS 57

DALACUL 59
PESCARUL DE VÂNT..... 60
GÂNDESC UN PLAN 61
SLAVA DIN STYX 62
DELAŢIUNEA..... 63
COLIVII..... 64
ARBORII GETICI..... 65
CERŞIND UN VEAC..... 66
UNDE DE-NTUNERIC..... 68
LA CALUL BREAZ..... 69
APOLLO 71
CU FOBIA-MI DE SINECURI 72
CHIRIAŞ PE MAI NIMICĂ..... 74
VORTEX FUNEBRU..... 75
ÎMPRICINAŢI..... 77
SARCASMUL NEPUTINŢEI..... 78
NEÎMPLINITELE DORIŢI..... 79
DEOCAMDATĂ..... 80
MUGUR DE-AZUR..... 81
METRONOMUL 82
IMAGINI..... 83
LA CRUCEA DE LEMN A CETĂŢII 84

DISCREPANŢE 86
MINERIADE 87
TESTUL DE STRES 88
SCENARIUL 89
TACI! 90
ACASĂ 91
NEGURÂND LĂUNTRUL 93
ALPINISTUL 94
APARENŢE 95
MARTOR TĂCUT 96
POM DE-AŞ FI 98
ÎNGERI DAMNAŢI 99
AMĂRĂCIUNI 101
PARFUM DE ROMANŢĂ 102
IHTIODONTICA 103
LUSTRAGIUL 104
HIENA 105
DE PRINOSU-MPUŢICIUNII 106
ADIO, TU! 107
SUFLET BRÂNCUŞIAN 108
TOCMAI PENTRU-ACELA! 110
PE VADUL SFINTEI DUMINICI 111

UNOR DIVE 113
FIARA DIN NOI 114
PLOUĂ ALB 116
RITUAL 117
DOMESTICĂ 118
CÂNTARE SOARELUI 119
ALUNECĂTOR-LEGATE 121
P. S. 122

DE ACELAŞI AUTOR:

1. Armonie divină - poezii, Editura Călăuza v.b., Deva 2010;
2. Îngerii nopţii - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferenţe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina,Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor, poezii - Editura Emma, Orăştie, 2014;
7. Revelaţiile tăcerii, poezii - Editura Emma, Orăştie, 2015;
8. Insomnii, meditaţii existențiale - Editura Emma, Orăştie, 2015;

SFÂRŞIT DE VOLUM
IULIE, 2016

Oricât de mult vom dori să eliminăm distanţele metrice pentru a fi cât mai aproape unul de celălalt, libertatea de exprimare subordonată ego-urilor proprii, pe lângă faptul că ne va ţine mereu despărţiţi, va adânci şi mai mult între noi prăpastiile emoţionale.

Dumitru Dumitrescu

978-606-777-047-6
9 786067 770476